

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Liber primus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

Perfasq; laudant, qui non cum vxorib. sed pellicibus suis inebriantur atq; saltent. eodemq; modo à nobis volunt musicã & histriones introduci, philosophiam omitti: quod neq; nos tum feriis vacare rebus possimus, neq; illa ad colludendum sit idonea. nam Socratem quoq; rhetorẽ in conuiuio vt oraret rogatum, nihil aliud dignatum dicere, quàm hoc vnum: Quæ ipse nosset, ea in præsentia non esse tempestiua: quæ vero præsens tempus requireret, eorũ se esse ignarum. Ibi tum Crato exclamãs, Probẽ (inquit) per Bacchũ, eieraut orationem, siquidem erat tales conferturus verborum comprehensiones, quæ gratias fuerant e conuiuio exturbaturæ. Sed non similia sunt, opinor, hæc, orationem rhetoricam, & philosophicam conuiuio excludere. Alia enim est philosophiæ causa, quam, vt pote artem vitæ magistrã par est nullo etiã à ioco, ludo, aut oblectatione abesse, adesse omnibus, modumq; & morem imponere. nisi forte temperantiã etiam & iustitiã velimus à conuiuio arcere, seueritatẽ earum præscribendo. Quod si tanquam Orestem qui accipiebant conuiuio, legibus imperato silentio adhibito edendum nobis bibendumq; esset: non infelix hoc nostræ incitiæ nobis esset remedium. Si autẽ Bacchus vere est Lyfius & Liber, ac maxime soluit linguam frenis, libertatemq; voci plurimam concedit: stultum ego arbitror esse, intempestiuam velle orationis abundantia optimis exuere sermonibus. & cum in scholis disputetur de officio conuiuiarum, ac quæ sit virtus compotoris, quomodo vtendum vino: ex ipsis conuiuio tollere philosophiam, tanquam re comprobare quod verbis docet non valentem. Hæc cum tu diceres, Non esse æquum vt hac de re aduersus Cratonem disputarem: finem tamen & notam eorum de quibus inter pocula philosopharemur quærere iuberet, vt effugeretur id, quod non ineleganti ioco torquetur in contentiosos & sophistico morbo laborantes,

Nunc ite ad cœnam, vt pugnandi copia detur.

nosq; ad id disquirendum exhortarere. Ego, Id primum, inquam, considerandum cenfeo, quales sint qui vna adsunt. Si enim in conuiuio sint plures literati, vt in Agathonis Socrates, Phædri, Pausaniæ, Eryximachi: & in Calliæ, Charmidas, Antisthenes, Hermogenes, aliiq; horum similes: concedemus iis vsam sermonum philosophicorum, vt non minus Musis, quàm Nymphis Bacchum diluant. quem hæ corporibus mitem, illæ animis reuera Melichiũ & Charidotã, hoc est benignũ & beneficũ, præstabant. Etenim si pauci quidã intersint rudes, tanquã mutæ litteræ in medio vocalium contenti inter frequentes eruditos, soni cuiusdã non omnino inconcinni, & intelligentiæ fient participes. Vbi autẽ multitudo erit taliũ hominũ, qui cuiuscunq; auis, nerui, aut ligni malunt, quã philosophi vocẽ audire: vtile est Pifistratũ æmulari. Is cum ei quedã cum filiis discordia incidisset, sentiretq; hoc inimicis gaudio esse, advocata concione dixit: Voluisse ipsum liberis suis persuadere suã sententiã: quia autẽ obstinate dissentirent, se ipsis obsecuturũ. Sic etiam philosophus inter conuiuas non admittentes ipsius orationẽ, mutato instituto iis morem geret, eorumq; rationem probabit, quatenus decoro suo non repugnat: scietque, homines oratione vt instrumento rhetorices, philosophari posse etiam tacentes, iocantes, atque adeo etiam dictariis impetitos & impetentes. Non enim modo extrema est iniustitia, vt ait Plato,

A καὶ τὸς Πέρσης ὀρθῶς φασὶ μὴ ταῖς γαμεταῖς ἀλλὰ τῷ παλακίσι συμμεθύσκεσθαι καὶ σωορχεῖσθαι. Τωτὸ δὲ καὶ ἡμᾶς ἀξιοῦσι ποιεῖν, εἰς τὰ συμπόσια τῷ μουσικῷ καὶ τῷ ὑποκριτικῷ ἐπεισάξουσας, φιλοσοφίᾳ δὲ μὴ κινούντας, ὡς ἔτε συμπαίξῃν ἐκείνῳ ὅτι τῆ δὲ φωνῆ ἔσαν, ἔτε ἡμᾶς τῆνικαὶ αὐτὰ σπουδασι καὶ ἔχουσας. ὅσπερ γὰρ Ἰσοκράτῳ τῷ Ἐφισθῆν ὑπομείναι δεομένων εἰπεῖν ἢ παροῖνον, ἀλλ' ἢ Ἐσόδῳ, Ἐν οἷς μὲν ἐγὼ δὲ φνός, οὐχ ὁ νῦν χαμῶς, ἐν οἷς δὲ ὁ νῦν χαμῶς, οὐκ ἐγὼ δὲ φνός. καὶ ὁ Κρέτων αἰακράγων, Εὐγε (εἶπε) νῆ τ' Διόνυσον, ἔξω μνητο τ' λόγον, εἰ τοιαῦτα ἐμελλε φεῖν φωνῆς αἰετὸς ἐμελλε χαρῆταιν ἀνάστατον γῆσεσθαι συμπόσιον. οὐχ ὅμοιον δὲ οἱ μὲν ῥητορικῶν ἔξω φωνῆν συμπόσιου λόγον, καὶ φιλόσοφον. ἀλλ' ἔτερον ἔστι τὸ φιλοσοφίας, ἡ τὸ τέχνην πρὸς βίον οὔσαν, οὔτε ἴσος παιδίας, οὔτε ἴσος ἡδονῆς. Διαγωγῆν ἐχούσης ἀποστατεῖν εἰς τὸν ἀλλοτρίον, ἀλλὰ πᾶσι παρῆναι τὸ μέτρον καὶ τὸ χαμῶν ὅτι φεῖσθαι. ἢ μὴ δὲ φερεσύνῳ, μὴ δὲ διακοσμίῳ οἰώμεθα δὲν εἰς τὸς πότους δέχεσθαι, κατεργασθῆναι δὲ σέμνον αὐτῶν. εἰ μὲν οὖν, ὡς φησὶ οἱ τ' Ὀρέσθην ἐστάντες, ἐν θεσμοτέῳ πηρώγῃν καὶ πίνῃν ἐμελλομένην, ἡ δὲ τῆ τ' ἀμαθίας οὐκ ἐπιτυχῆς παρεμύθηον. εἰ δὲ πρῶτον μὲν ὁ Διόνυσος Λύσιος ἔστι καὶ Λύδης, C μάλιστ' ἢ τῷ γλώτῃς ἀφαιρήται τὰ χαλινὰ, καὶ πλείστην ἐλευθερίαν τῇ φωνῇ δίδωσιν, ἀβέλτερον οἱ μὲν καὶ αἰήτων, ἐν λόγῳ πλεονάζοντα χαμῶν ἀποφερῆναι τῷ δριγῶν λόγον, καὶ ζητεῖν μὲν ἐν τῷ ἀφαιρέσει πρὸς συμπότικῶν καὶ ἡθικῶν, καὶ ἡ δὲ εἰρητικῆν συμπότου, καὶ πῶς οἶνω χρῆσθῆναι, ἔξω αὐτῶν ἢ τῶν συμπόσιων ἀναρῆναι φιλοσοφίαν, ὡς ἐργῶν βεβαίου ἀ διδάσκει λόγον, μὴ διωκαμένην. ἢ δὲ εἰπόντος οὐκ ἀξίον εἶναι Κρέτωνι πρὸς τούτων ἀντιλέγειν, ὅσον δὲ ἴνα καὶ χαρῆται τῷ πρὸς πότον φιλοσοφουμένων ζητεῖν, ἐκφύξῃν τῆ τ' ἀμαθίας οὐκ ἐπιτυχῆς οὐκ ἀπὸ τῶν πρὸς τοῖς ἐρίστον καὶ Ἐφισθῆν, Νῦν δὲ ἔρχεται δὲ πρὸς δειπνον, ἵνα ξυλάγῃν δῆσιν, καὶ παρακαλοῦντος ἡμᾶς ὅτι τ' λόγον ἐφίλω ἐγὼ φερεσθῶν, ὅτι μοι δοκεῖ σκεπτικῶν εἶναι τῶν παρῶντων. αἱ μὲν γὰρ πλείονας ἔχῃ φιλολόγῳ τὸ συμπόσιον, ὡς ὁ Ἀγάθωνος, Σωκράτης, Φαίδροις, Πρωτανίας, Ἐρυξιμάχοις καὶ ὁ Κλήμης, Χαρμίδας, Ἀντιθένης, Ἐρμογῆς, ἔτερος τῶν πρὸς τῶν πλείστοις, ἀφῆσθαι αὐτοῖς μύθη φιλοσοφῆν, οὐχ ἡπὸν ταῖς μουσικῆς τ' Διόνυσον ἢ ταῖς νύμφαις κεραυνιώτες. ἐκείναι μὲν γὰρ αὐτῶν τοῖς σώμασιν ἴλεω καὶ φερον, αὐτὰ δὲ τῷ ψυχῆς μελίχρον ὄντως καὶ φερεδότην ἐπεισάξουσιν. καὶ γὰρ ἀπὸ λίγῃ ἴσος ἰδιώται παρῶντων, ὡς φησὶ E ἀφῶνα γράμματα φωνῆντων, ἐν μέσῳ πολλῶν τῶν πεπεπαιδωμένων ἐμπεριλαμβανόμενοι, φησὶ γῆς ἴσος οὐ πρῶτε λῶς αἰὰ φερον καὶ σωέσεως κρινωνήσοισιν. αἱ δὲ πλείστοις ἢ τοῖς αἰσθητικῶν οἱ πρῶτος μὲν ὀρνέου, πρῶτος δὲ νῦν φερον καὶ ζύλου μάλλον ἢ φιλοσοφῆ φωνῆν ὑπομείνοισι, τῶν φερεσθῶντος χεῖρισμον. ἐκείνος γὰρ ἐν φερεσθῶντι πρὸς τῶν ἴσος ἡρόμενος, ὡς ἡσπερ τῶν φεροις χαμῶντα, ἐκκλησίαν σωμαζαγῶν, ἔφη βούλεσθαι μὲν αὐτοῖς πείσασιν τῶν παιδίας, ἐπεὶ δὲ διεκθλῶς ἔχουσιν, αὐτῶν ἐκείνοισι πείσασθαι καὶ ἀχθῶν ἡσθῶν. οὕτω δὲ καὶ φιλόσοφος αἴηρ ἐν συμπόταις μὴ δευρομένοις τοῖς λόγῳ αὐτῶν, μετὰ δὲ μένος ἐφίλω, καὶ ἀγαπήσει τῶν ἐκείνων ἀφαιρέσει, ἐφ' ὅσον μὴ ἐκβαίη τὸ δῶκεμον εἰδῶς ὅτι ῥητορῶνοισι μὲν ἀφῶνοι ἀφῶν λόγον, φιλοσοφοῦσι δὲ καὶ σιωπῶντες καὶ παύοντες, καὶ νῆ Δία σιωπῶντες καὶ σιωπῶντες. οὐ γὰρ μόνον ἀδικίας ἐχάτης ἔστιν (ὡς φησὶ Πλάτων)

μη' οντα δικαμον, εἰ δὲ δοκεῖν, ἀλλὰ καὶ σωέσως ἀκρας, φιλοσοφούντα μη' δοκεῖν φιλοσοφῆν, καὶ πάζοντα δευρατάτα τὰ τῆσδε ἀποδοζόντων. ὡς γὰρ αἱ παρ' Εὐριπίδῃ μεγάδες δῆσοπλοι καὶ ἀσίδηροι τοῖς θυροαείοις παύουσαι τὴν ἐπιτηδεύουσαν βραμυπέζουσι, οὕτω τῶν δὴητινῶν φιλοσόφων καὶ τὰ σκόμματ' αὐτῶν οἱ γέλωτες τὴν μη' πρὸς τελευτῆς ἀβώτοις κινουσιν ἀμφοτέρωθεν, καὶ στωπεπρέφοισιν, οἱ μὲν δὲ διηγήσεων εἶναι ἢ συμπολικῶν γένος, ὧν τὰ μὲν ἰσοεῖα δίδωσι, τὰ δὲ ἄλλα τῶν αἰα' χεῖρα παραγμάτων λαβὴν ἔσθιν, πολλὰ μὲν εἰς φιλοσοφίαν ὡραδείγματα, πολλὰ δὲ εἰς ἀσέβειαν ἐχούσας ἀνδρικών τε παραξέων καὶ μεγαλοθύμων, οἷας δὲ χρησῶν καὶ φιλοσοφῶν ζῆλον ἐπαγούσας· αἷς ἡν ἡσ ἀνυπόπῳως χρωμῶνος ἀπαμαδαγωγῆ τὴν πίνοντας, οὐ τὰ ἐλάττωσα τῶν κακῶν ἀφαρῆσει τῆς μέτης. οἱ μὲν οὖν τὰ βούγλωσα κατὰ μιγνύουτες εἰς τὸ οἶνον, καὶ τοῖς ἀποβρέγμασι τῶν ἀερερώνων καὶ ἀδύων τὰ ἐδάφη φαίνοντες, ὡς τούτων ἰνὰ τοῖς ἐστρωμένοις ἀνυμῖαι καὶ φιλοσοφῶν ἐδιδόντων, ἀπομιμούμενοι πῶ Ομηρικῶν Ἐλένῳ ὑποφάρμακτουσαν τὴν ἀκρας, οὐ στωραδῶν ὅτι κακείνος ὁ μῦθος ἐκπερὶ θῶν ἀπὸ Αἰγύπτου μακρῶν ὁδῶν εἰς λόγους ἐπιφκῆις καὶ ἀρεπῶντας ἐτελεύτησεν. ἢ γὰρ Ἐλένη πίνουσαν ἀλλοῖς διηγεῖται πρὸς τὸν Ὀδυσσεύς· Ἀλλ' οἷσ' ἴσθ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερός αἰήρ. Αὐτὸν μιν πληγῆσιν ἀφελήσῃ δαμάσασα, τῆσ γὰρ ἡν (ὡς εἰκε) δὲ νηπεντῆς φάρμακον καὶ ἀνώδιον, λόγους ἔχων καὶ ἐν δὲ μόνον τοῖς ὑποκειμένοις πάθει καὶ παραγμοισιν. οἱ δὲ χρεῖντες καὶ ἀπὸ δὲ θείας φιλοσοφῶσι, τῆσ νικαύτα δευτῆσ πῆσαν ἢ βιαστικῶν τῶν ἀποδείξεων ἀγροισι τὸν λόγον. ὁρῶν γὰρ ὅτι καὶ Γλάτων ἐν τῶν συμποσίω πρὸς τέλους ἀφελήσῃ μῶνος, καὶ τῆσ ἀρεπῶν ἀγαθῶν, καὶ ὕλως θεολογῶν ἐκ ἐντείνῃ πῶ ἀπόδδῆν, οὐδὲ ὑποκινῆται, πῶ λαβῶν (ὡς ἀρ' εἶωθεν) δὲ τονον ποικῶν καὶ ἀφουκτον, ἀλλ' ὑπερτέρας λήμμασι, καὶ ὡραδείγμασι, καὶ μυθολογίαισ παρασάγεται τὴν ἀνδρας. εἰ δὲ καὶ αὐτῶν τὰς ζητήσεις ὑπερτέρας, καὶ γνώριμα τὰ ἀρεπῶντα, καὶ τὰς πῆσεις ἐπιφκῆις, καὶ μὴ γλίφρας· ἵνα μὴ πῆσι τὴν ἀνοητοτέρας, μηδὲ ἀποβρέπωσιν, ὡς ἀρ' γὰρ τὰ συμποσία πῆσι δὲ ὀρχήσεως καὶ χρεῖας νενομῖσαι ἀρεπῶν, ἀπὸ ὀπλομαχεῖν ἀσασάντας ἢ δισκοδύην ἀναγκάζωμεν αὐτοῖς, οὐ μόνον ἀπερπῆς ἀλλὰ καὶ βλαβερόν ἐσαι τὸ συμποσίον· οὕτω τὰς ψυχῆς αἱ μὲν ἐλαφρῶν ζητήσεις ἐμμελῶς καὶ ἀφελήμους κινουσιν, ἐειδῶν τῶν δὲ (κατὰ Δημόκριτον) καὶ ἱμαντελικῶν λόγους ἀφετέον, οἱ αὐτοῖς τε κατὰ τεύουσι ἐν παραγμοισι γλίφροις καὶ δευρωρήτοις, πῆσι τε ἀρεπῶντα χρωμῶντας ἀνῶσι. δεῖ γὰρ ὡς τὸ οἶνον, κρινόν εἶναι καὶ τὸν λόγον, οὐ πῆσι μετῆζουσι. οἱ δὲ τῶν ἀρεπῶντα ἀρεπῶντα κατῆντες, ὡς δὲν αἱ τῆσ Αἰσωπέου γεραίου καὶ ἀνώπεκτος ἐπιφκῆεσσι πρὸς κρινῶνται φαῖν' ὧν ἢ μὲν ἔτνος ἢ λιπαρόν κατὰ λίθου πλατείας κατὰ χαλκῶν, ἀλλὰ γέλωτα πάσουσαν, ἡνῶν δὲ ἀρεπῶν γὰρ ὑπερτέρας δὲ ἔτνος πῶ λεπτότητα τῆσ σῶματος αὐτῆσ. ἐν μέρῃ τῶν ἡγερονος αὐτῆσ κατὰ χεῖρας δεῖπνον, ἐν λαγωῖδι ἀρεπῶντα λεπτόν ἐχούση καὶ μακρῶν τεράχην, ὡς τε αὐτῶν μὲν κατῆναι τὸ σῶμα ῥαδίως καὶ ἀπολαύειν, πῶ δὲ ἀνώπεκα μὴ διωαρῶν, κρινῶνται Συμβολῶν ἀρεπῶντας. οὕτω τῶν ὅταν οἱ φιλοσοφοῦντα ἀρεπῶντα εἰς λεπτά καὶ ἀφελήματα κατὰ δῶντες ἐνοχλῶσι τοῖς πολλοῖς ἐπεσθαι μὴ διωαρῶν

A iustum videri cum non sis: sed etiam summæ scientiæ, philosophari ita ut hoc non videaris agere, & ludentem res serias conficere. Atque ut Bacchæ inermes apud Eutipidē, & ferro carentes, thyrsulis suis feriunt & fauciant eos quos adoriuntur: ita verorū philosophorū & sales, & risus eos qui nō plane sunt stupidi, mouēt aliquo modo, & circumagunt. Existimo etiam quoddam conuiujs accommodatum esse narrationū genus: quarum alias historia suggerit, alias sumere ē rebus occurrentibus licet, multa philosophicæ doctrinæ exempla, multa pietatis habentes, studiumq; æmulandi, facta fortiter, magna

B nime, benigne, humaniter, ingenerantia. quibus si quis apud nec opinantes quicquā tale vtatur, is bibentes tanquam pædagogus moderans, non minima ebrietatis mala intercluserit. Sunt qui buglossa vino admiscunt, aut solum rigant verbenarum adiantorumq; succis imbuta aqua, quod hæc conuiujs hilaritatem aliquam & comitatem parare opinantur: imitantes Homericam Helenam, quæ vino medicamentum iniecerit. neq; intelligunt fabulam illam longo itinere ex Ægypto vsq; deductam, tandem in sermones decoros & elegantes desinere. Bibentibus enim narrat Helena de Vlysse,

C *Infracta quantum tolerarit mente laborem. Cum se verberibus sæde multasset acerbis.* & cætera.

hoc enim fuit opinor illud mærorem abolens nepenthes medicamentum, omnemq; amolens dolorem, oratio præsentis rei & euctibus accommodata. Porro autē elegantiore doctrina præditi homines, etiam si ita philosophentur, ut id præ se haud obscure ferant: tamen oratione probabili adq; persuadendum apta magis vtuntur, quam violentia demonstrationū. Vides enim ut Plato in Conuiuio de Fine differēs, & primario bono, omninoq; theologica tractans, tamen non contendat demonstrationem, neque more suo luctatorem referat, qui validis & incuitabilibus aduersariū cōstringat nexibus: sed mollioribus sumtionibus, exemplis, ac fabulis fidē conuiujs faciat. Cæterum ipsæ etiā quæstiones esse debent magis familiares atq; notæ, & interrogationes moderate, neq; nimis subtiles: ne ijs rudiores opprimantur aut à colloquio fugentur. Sicut enim compotores ita solent à cōuiuio discedere, ut ad saltationē se aut choreas cōferant: si vero ad depugnandū armis, aut discum iactandum eos cogas, non modo iniucundū, sed & damnosum fuerit conuiuium. sic animos quæstiones faciles concinne & vtiliter mouent: à contētiosis autem, ut ait Democritus & perplexis vitilitigationibus abstinentū: quæ & proponēt eas in rebus tenuibus & intellectu difficilibus moleste occupant, & præsentibus sunt odiosæ. Nā ut vini, ita orationis quoq; ad omnes cōuiujs pertinēs esse debet communitas. Qui vero quæstiones proponunt abstrusas, ij ab hac nō minus absunt, quam grus & vulpes Æsopi. de his vulpes ad cœnam inuitatæ grui pultē tenuē in tabula proposuit, quā ob liquorem hæc diffluentē edere nequiret aut rostro prehēdere, itaq; ridicula esset. vicissim grus vulpi ad conuiuū vocatæ cibū in laguncula proposuit, quæ

D que more suo luctatorem referat, qui validis & incuitabilibus aduersariū cōstringat nexibus: sed mollioribus sumtionibus, exemplis, ac fabulis fidē conuiujs faciat. Cæterum ipsæ etiā quæstiones esse debent magis familiares atq; notæ, & interrogationes moderate, neq; nimis subtiles: ne ijs rudiores opprimantur aut à colloquio fugentur. Sicut enim compotores ita solent à cōuiuio discedere, ut ad saltationē se aut choreas cōferant: si vero ad depugnandū armis, aut discum iactandum eos cogas, non modo iniucundū, sed & damnosum fuerit conuiuium. sic animos quæstiones faciles concinne & vtiliter mouent: à contētiosis autem, ut ait Democritus & perplexis vitilitigationibus abstinentū: quæ & proponēt eas in rebus tenuibus & intellectu difficilibus moleste occupant, & præsentibus sunt odiosæ. Nā ut vini, ita orationis quoq; ad omnes cōuiujs pertinēs esse debet communitas. Qui vero quæstiones proponunt abstrusas, ij ab hac nō minus absunt, quam grus & vulpes Æsopi. de his vulpes ad cœnam inuitatæ grui pultē tenuē in tabula proposuit, quā ob liquorem hæc diffluentē edere nequiret aut rostro prehēdere, itaq; ridicula esset. vicissim grus vulpi ad conuiuū vocatæ cibū in laguncula proposuit, quæ tenuē haberet & longum collum, ut ipsa vulpe interim esuriente per id rostro inserto cibum nullo capere posset negotio. Ita etiā quādo Philosophi inter pocula subtiles & dialecticas quæstiones suscipiētes, reliquis nihil earū intelligētibus molestiā exhibēt:

hi na aE lia E tot ita arg ad q cra tis, hor qui na e rare cele lena laba deim ne m fuit omn dine tran secu dem tatem lion

T accu liare nes e ti, qu stitu solen oculi ingre herem ipso d beban omin ter ad ab illo ego te dudu tia. N um ad fusi c or Sane cum ret, v rerur quan cund recte mos ras, i quor ordi

εἰ συμποσίῳ κατὰ μέμοντος, ἢ παρθερίας ψηφισμάτων
 ἀμφικτυονικῶν δίδοντας; ὅπως μὴδὲ ἐν οἴκῳ τὸ τυφόν ἀ-
 πὸ φέγαμιν. οὔτε γὰρ παρθερίας ἐνδοξόν, ἀλλὰ παρθερίας ἡδὺ
 δεῖ ποιεῖσθαι τὰ καλὰ κλίσεις, οὔτε τὴν ἐνός ἐκάστου σχο-
 πῆν ἀξία, ἀλλὰ τὴν ἐτέρου παρθερίας ἕτερον γέρον καὶ ἄρ-
 μονίῳ, ὡς παρθερίας ἑνὸν εἰς μίαν κρινονίαν παρθερίας
 βασιόμην. ὅσδε γὰρ ὁ οἰκιστὴς τὸ Ἀπικὸν λίθον ἢ
 τὸ Λακωνικὸν παρθερίας τοῦ βαρβαρικῶς τὴν ἀξίαν ἔδει-
 σαν. ὅσδε ὁ ζωγράφος τὴν πολυτελεστάτην χρώματι τὴν
 ἡγεμονίαν ἀποδίδωσι χροῖαν. ὅσδε ὁ ναυπηγὸς παρθε-
 ρίας τὴν Ἰσθμικὴν πίττω, ἢ τὴν Κρητικὴν κωπέει-
 τον. ἀλλ' ὡς ἀνὰ ἀλλήλοισι ἕκαστα σιωπῆν τε καὶ σιωπῆ-
 μοσθέντα μέλλῃ τὸ κρινόν ἔργον ἰσχυρὸν καὶ καλὸν καὶ χρο-
 σιμον παρέχειν, οὕτω κατὰ μέμοντος. καὶ τὸ θεὸν ὁρῶν (ὃν
 εὐριστότερον ἡμῶν ὁ Πίνδαρος παρθερίας εἶπεν) οὐ πῦρτα χρὸν
 τὸ πῦρ αἰὼν ἔσθληντα, καὶ κέτω τὴν γῆν, ἀλλ' ὡς ἀνὰ αἰ-
 χροῖα τῶν θεμάτων ἀπαυτῶσι, ἑὸτο μὲν ἐν κόνεσσι θα-
 λασσονόμοις βαρυκόπῃς, Ναιμῶν, κρινονάωντε λιθορρί-
 των χελύων τε (φασὶν Ἐμπεδοκλῆς) ἔνθ' ὅτ' ἔστι χροῖα χρο-
 πὸς ὑπερβαλεῖται ναυτάουσαν, οὐχ ἡν ἢ φύσις δίδωσι χροῖαν,
 ἀλλ' ἡν ἢ παρθερίας τὸ κρινόν ἔργον ποιεῖ σιωπῆς, τὴν τὴν
 ἔχουσαν. πῦρτα χρὸν μὲν οὐκ ἀταξία ποιηθῆν, ἐν τῷ ἀν-
 δεσπότῃ, καὶ τὴν τὴν, πίνουσι, ἐξ ἑνομήν, μέγιστα τὴν αὐ-
 τῆς ἀναδείκνυσι μορφοῖν, ὑπερβαλεῖται καὶ κακῶς ἀμυ-
 θήσις, ἀ παρθερίας καὶ φυλάσσεται, τακτικῶς καὶ ἄρ-
 μονικῶς αἰσθῆν. ὀρθῶς οὐκ ἔφαμιν λέγειν αὐτὸν ἡμεῖς,
 καὶ ἡδὲ φασὶν τῶν τακτικῶν ἡμῶν καὶ ἄρμονικῶν; ἐλέγξ-
 μιν. Οὐδεὶς (εἶπεν) φθόνος, ἀνὰ μέλλῃτε πεῖθεσθαι μετακί-
 νουσί μοι καὶ μετὰ χροῖα μόντ' ὁ συμπόσιον, ὡς παρθερίας Ἐ-
 παμινώντα τὴν φάλαγγα. σιωπῆν οὐκ οὕτω ποιεῖν
 ἀπαντες. ὁ τῷ τῶν παιδῶν ἐκ μέσου κελύσας ἡμέσας,
 κατὰ βλάβας ἕκαστον, Ἀχρῶσατε (εἶπεν) ὡς μέλλω σιω-
 πῆν ὑμᾶς ἀλλήλοισι. βούλομαι γὰρ παρθερίας πείν. δοκεῖ
 γὰρ μοι καὶ τὸ Ὀμηρὸν ὅτι ἀδίκως ὁ Θηβαῖος αἰτιά-
 σθαι Παμμένῃ ὡς τῶν ἑρωτικῶν ἀπειρῆν, ὅτι φάλαγγα
 τοῖς σιωπῆσιν, καὶ φάλαγγα φάλαγγας σιωπῆσιν. δέον ἐ-
 ρεσθαι μετὰ ἑρωτικῶν παρεμβῆναι, ἵνα ἢ σιωπῆσιν ἢ φά-
 λαγγα δὲ ὅλης ἐμφυθῆν ἔχουσα δεσιμόν. Τοῦτο κατὰ βού-
 λουσι ποιεῖσθαι τὸ συμπόσιον ἡμῶν, οὐ πλοῖσι πλοῖσιον, οὐ-
 δὲ νέων νέων, ὅσδε ἄρῃσι συγκατακλίνων ἀρχοντα, καὶ φί-
 λω φίλον, (ἀκίνητος γὰρ αὐτὴ καὶ ἄρῃ παρθερίας ἀνοίας ἐπί-
 δον καὶ ἄρῃσι ἢ τῶν) ἀλλὰ τὰ δεομῶν τὸ οἰκεῖον παρθε-
 ρίας ἡμῶν, κελύσας φιλολόγω μὲν ὑποκατακλίνεσθαι
 φιλομαθῆ, δευτέρω τῷ παρθερίας, ἀδολέγω τῷ παρθερίας
 φιλήκρον νεανίσκον, τῷ τῷ ἀλαζόνι τῷ εἴρωνα, τῷ τῷ ὀργί-
 λω τῷ σιωπῆσιν. ἐὰν δὲ πῦρ κατὰ πλοῖσιον μεγαλό-
 δωρον, ἄξω παρθερίας αὐτὸν ἐκ γωνίας ἑνὸς ἀναστήσας πένη-
 τῶν χροῖα. ἢ ὡς παρθερίας ἐκ πλήρους κύλικος εἰς κελύσας ἀπο-
 ροῖσις ἡμῶν. ὅφισθαι τῷ κελύσας συγκατακλίνεσθαι ὅ-
 φισθαι, καὶ ποιητῶν ποιητῆ. Πτωχὸς γὰρ πτωχῶ φθονέει καὶ
 αἰδοῖ αἰδοῖ. καὶ παρθερίας Σωκράτης ὅτι καὶ Μόδεσος ἐν τῶν
 ἡμῶν σιωπῆσιν ἔπος παρθερίας ἔπος ἐξωπύρω φλόγα μὲν,
 ἀλλὰ κινδυνώουσι τὰ κελύσας. δίδωμι τῷ καὶ τραγῶ-
 λιαντάς, καὶ φιλολοδοῖσι, καὶ ὄξυμοις, ἀλλήλων ἡ-
 γὰ παρθερίας μέσον, ὡς παρθερίας μέλασμα τῆς ἀντιτυπίας.

A locum aliquem in conuiuio tribuat, aut primum ius
 dicendæ inter Amphictyones sententiæ? scilicet ut
 ne inter pocula quidem à fastu simus immunes.
 Non enim in collocandis ad mensas conuiujs re-
 spiciendum est ad gloriam, aut vnus cuiusvis di-
 gnitatem: sed ad iucunditatem: puta, quo modo
 vnus ad alium sit affectus: quomodo ipsis inter se
 conveniat. quo pacto aliæ etiam res in aliquam re-
 ciuntur communitatem. Nimirum qui domum
 ædificat, non lapidem Atticum aut Laconicum ob
 nobilitatem præponit: neque pictor colori precio-
 sissimo locum principem attribuit: neque naues
B compingens faber, Isthmicam abietem, aut creti-
 cam cupressum reliquis priorem lignis ponit. Sed
 ut inter se composita atque concinnata totum sint
 opus factura validum, pulcrum, vtile, sic ea dispo-
 nunt. Ipsum adeo Deum vides, quem Pindarus no-
 ster optimum artificem cognominauit, non vbi-
 que supra ignem, infra terram posuisse: sed in eo
 vsum ac necessitatem corporum secutum. Empe-
 doclem audi.

*Inspice tergrigraues conchas quandoq; marinas.
 Buccinus, exemploq; obducta chelys tibi saxo
 Esse potest, summo ut videas in corpore terram.*

C hanc enim habent hæc constitutionem, quam non
 naturalis locorum distributio, sed noui operis con-
 fectio exigebat. Sane confusio & ordinis disturba-
 tio vbi que mala est: verum vbi ea incidit homini-
 bus, & quidem potantibus; contumelia, alijsque in-
 fandis malis demonstrat suam prauitatem. quæ
 præuidere atque præcauere hominis est ordinis at-
 que concinnitatis gnarum se esse profitentis. Re-
 cte eum ista dixisse affirmauimus, ac interrogau-
 mus curnam nobis istas ordinis atque concinnita-
 tis rationes inuideret. Profecto, inquit, non inui-
 deo, si permittitis mihi, ut quo pacto phalangem
 Epaminondas, ego conuiuij ordinem mutem, me-
D lioremque redigam. Vniuersi nos potestatem ei
 permisimus hoc agendi. Ille pueris è medio iussis
 discedere, in singulos intuitus: Audite, inquit, quo
 modo vos statuerim componere. volo enim prædi-
 cere. Videtur mihi Pammenes Thebanus haud
 iniuria reprehendisse Homerum, ut amatorix rei
 ignarum: qui tribus tribubus, curias curijs adiun-
 gi iuberet. cum oporteret amatori amasium adpo-
 ni, ut tota phalanx animato devincta vinculo con-
 spiraret, Pammenem ego secutus, ita cõuiuas dispo-
 nam, non ut diuitem diuiti, iuueni iuuenem, prin-
 cipem principi, amico amicum adiungam: quæ dis-
E positio ociosa est, neque ad benevolentiam paran-
 dam augendamve quicquam cõducit. sed id quod
 vnicuique deest accommodans, homini qui de re-
 bus ad humanitatem facientibus libenter differat,
 studiosum discendi apponam, moroso mansuetum,
 loquaci seni adolescentem audiendi audidum, glo-
 rioso subannatorem, iracundo tacitum. quod sic
 vbi diuitem conspexero munificum, excitabo ex
 angulo aliquo & ad eum adducam probum paupe-
 rem, ut tanquam è pleno poculo in vacuum aliquid
 ex illo in hunc defluat. Sophistam verò adfidere so-
 phistæ, aut poetam poetæ nolo:

F Vrit enim cantor cantorem, & egenus egenum.
 quanquam Socrates iste & modestus epos cõferen-
 tes * fomitem flammam quidem, sed periclitantur
 pulcherrima. Rixosus etiam, dicaces, & iracundos
 diuello in medium interijciens placidum aliquem,
 tanquam ad emolliendum extremorum rigorem,

deditos contra palæstræ, venationi, aut agriculturæ coniungo. Similia enim quædam inter se coniuncta pugnam cient, vt galli: aliis conuenit, vt graculis. Potiores etiam conduco in vnum, & amatores, non modo quos amor vrit mutuus, vt ait Sophocles: sed etiam qui mulieres & virgines depereunt. Eodem enim flagrantibus igni, magis inuicem coalescent, sicut ferruminatione glutinatum ferrum. nisi quidem forte eiusdem amore siue maris siue feminæ ardeant.

Cur is locus, qui consularis appellatur, in honore habeatur.

Quæstio tertia.

Secundum hæc incidit quæstio de locis. alius enim apud alios locus honoratur. vt Persis medius, quem accumbens rex occupat, videtur honestissimus: apud Græcos primus: apud Romanos mediz mensæ vltimus, quem ipsi consulem vocant: apud quosdam Græcorum iuxta Pontum habitantium, vt Heracleotas, mediz mensæ primus. Maxime autem de consulari loco dubitatum à nobis fuit, qui cum apud nos haberetur præcipuus, causa eius rei neque vt quia primus, neque vt quia medius esset, definiti poterat. tum quæ ei accidunt, partim non sunt propria, partim nullius videntur momenti. Tria tamen ex his quæ dicta sunt, nos mouerunt. Vnum, quod deiectis regibus consules, cum ad popularem formam omnia redigerent, se ipsos è medio & regio loco deorsum subdixerunt: ne vel ipse locus tanquam regi imperii ac potestatis reliquæ quædam molestus esset ciuibus. Secundum, quod cum duæ mensæ inuitatis tribuuntur: tertia, eiusque primus locus maxime conuiuatori congruit. ibi enim tanquam auriga aut gubernator dextre potest intueri in ministeria, & à proximis locis, non ita longe remouetur, quin compellere possit & colloqui. locus enim infra eum, vxoris est aut libetorum. qui supra, is vt par est, tribuitur conuiuatum honoratissimo. Tertium fuit, quod huius loci proprium videbatur: oportunitas nimirum ad actiones obeundas. Non enim consul Romanorum more Archiz Thebanorum polemarchi agit, vt litteris inter cenandam aut sermone aliquo considerationem requirente oblati, tantum fatus In crastinum seria, epistolam reiciat, ac poculum Thericleum arripiat. sed in hoc ipso temporis articulo sollicitum admodum ac circumspectum se præbet. Quippe non modo

Nox incutit gubernatori, qui sapit,

Dolorem, -

vt est apud Æschylum: sed & in quouis conuiuio, quauis animi recreatione & oblectatione conuenit magistratui ac principi curare, vt & audiat, & mandet quæ opus est, & subscribat. quod vt facere possit, hunc habet locum eximium: vbi secunda mensa ad primam applicata angulus flexu suo intercapedinem facit, quæ spacium accedendi, alloquendi, & audiendi præbeat scribæ, licetori, stipatori, nuncio ab exercitu venienti: cum interim consul neque molestiam cuiquam conuiuatum exhibeat, neque ipsi obturbetur à quoquam, sed & dextram & vocem liberam habeat atque expeditam.

Ἰνὸς ἐνοχλοῦ μῦθου τῶν συμποσίων, ἀλλὰ καὶ χεῖρα καὶ φωνὴν ὑπὸ δέξιόν ἔχοντι καὶ ἀκάλυτον.

A ἀλφεικούς δὲ καὶ κνηγεπικούς καὶ γεωργικούς στυάγω. τῶν γὰρ ὁμοιοτήτων, ἢ μὲν μάχης, ὡς αἰετῶν ἀλεκτρούων ἢ δὲ ἐπιφικῆς, ὡς αἰετῶν ἢ τῶν χελιδνῶν. στυάγω δὲ καὶ ποιητικῆς εἰς ταῦτ' οὗ ἐρωτικῆς, ἢ μόνον ὅσοις ἐρωτος δῆγμα παρῆσεν, (ὡς φησι Σοφοκλῆς) ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπιγυμναστικῶν καὶ τοῖς ἐπιπαρθενοῖς δακρυόμοις. ὧν γὰρ αὐτῶν θαλάσσιοι πύρι, μάλλον ἀλλήλων ἀνιλήφονται, καὶ γὰρ ὁ χελιδνῶν οὐδὲν ἄλλο, ἀνὴρ μὴ ἢ Δία τῶν αὐτῶν τύχῳσιν ἢ τῆς αὐτῆς ἐρώντες.

Διὰ τὴν τῶν τόπων ὁ καλούμενος ὑπατικός ἐξελεμύ. Πρόβλημα γ.

Tούτου περὶ τῶν τόπων εἰπέτε ζήτησις. ἄλλοι γὰρ ἄλλοις ἐντήμοι ἔρσηται μὲν ὁ μεσαίματος, ἐφ' οὗ καὶ ἄλλοι κλίνεται ὁ βασιλεύς. Ἕλλησι δὲ, ὁ παρῆτος Ρωμαίοις δὲ ὁ τῆς μέσης κλίνης, τελευτῶν, ὃν ὑπατικῶν παρῆτος ἔρσηται τῶν δὲ περὶ τὸν Πόντον Ἑλλήνων εἰσίοις, ὡς αἰετῶν ἢ κλεώταις, ἐμπάλιν ὁ τῆς μέσης παρῆτος. ἀλλὰ περὶ τῶν ὑπατικῶν λεγομένων μάλιστα διηπορέωμεν. ὧν γὰρ ἐρωτῶται τὴν ἡμῶν καὶ ἡμῶν, καὶ πῶς αἴτιον οὐτε ὡς παρῆτος, οὐτε ὡς μέσης εἶχε, νενομισμένῳ ἐπι. καὶ τῶν συμβεβηκότων αὐτῶν τὰ μὲν οὐκ ἴδια τούτου μόνου, τὰ δὲ ὁμοίωμας ἀξία σπουδῆς ἐφαίμετο. πῶς γὰρ τῶν λεγομένων ἐκίνει παρῆτον μὲν, ὅτι τοῖς βασιλεῦσι καταλύσαντες οἱ ὑπάτοι, καὶ παρῆτος ὁ δημοτικώτερον ἀπὸ τῶν μεταχρησίσαντες, ἐκ τῆς μέσης καὶ βασιλικῆς χάρας, ὑπατικῶν αἰσῶν καὶ τῶν συγχευῶντες, ὡς μὴ δὲ τὸ τῆς ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἐξουσίας ἐπαρῆτες εἶη τοῖς στυάγοις. δὴ τῶν δὲ, ὅτι τῶν δὲ οἰκωνομῶν ἀποδεδομένων τοῖς παρῆτος κλημῶν, ἢ τῶν καὶ ταύτης ὁ παρῆτος τόπος μάλιστα τῶν ἐστῶντος ἐστίν. ἐπὶ ταῦτα γὰρ ὡς αἰετῶν ἢ κυβερνήτης ἐπὶ δεξιά παρῆτος πῶς ἐπιβλεψὶν ἐξικνεῖσθαι τῆς ὑπατικῆς, καὶ τὸ φιλοφρονεῖσθαι, καὶ τῶν ἀφ' ἑαυτῶν τοῖς παρῆτος οὐκ ἀπῆρηται τῶν στυάγω τόπων. ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ αὐτῶν, ἢ γυμναστικῆς ἢ παιδῶν ἐστίν. ὁ δὲ ὑπὸ αὐτῶν, εἰχθῶς τῶν μάλιστα ὑπατικῶν τῶν κλημῶν ἀπεδοθη, ἵνα ἐξῆς ἢ τῶν ἐστῶντος τῶν δὲ ἔχει ἴδιον ἐστὶ ὁ τόπος ἐδοκεῖ τὸ παρῆτος πῶς παρῆτος ἀφῆτος. οὐ γὰρ ἐστίν ὁ τῶν Ρωμαίων ὑπάτος, οἷος Ἀρχίας ὁ Θηβαίων πολέμῆτος, ὡς τε γραμματικῶν ἢ λόγων αὐτῶν μεταξὺ δειπνοῦσι φρονεῖδος ἀξίων παρῆτος πῶς ὄντων ἐπιφρονεῖδος ἀμῶν, εἰς ἑὸν τὰ στυάγω, πῶς μὲν ἐπιτολίῳ παρῆτος, λαβεῖν δὲ πῶς ἡμῶν. ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς καὶ παρῆτος ἐμμεμένως ἐπὶ τοῖς τοῖς καρῆτος. οὐ γὰρ μόνον ὡδῆνα τίκει κλυτῆ σφῶ (κατὰ τὸ λεγομένον) πῶς βόλος, ἀλλὰ καὶ τούτου πῶς καὶ ἀξῆτος ἢ δὲν φρατηγῶ καὶ ἀρχοῖν φρονεῖδος ἀξίων ἐστίν. καὶ ἵνα ἀκρῶς τε ἀ δει καὶ παρῆτος καὶ ὑπατικῶν δύνηται, τούτου ἐξαιρετῶν ἔχει τὸν τόπον. ἐπὶ τῆς δὲ δὲ κλίνης τῆ παρῆτος στυαπῆτος, ἢ γωνία ἀφ' ἑαυτῶν ποιοῦσα τῆ καμπῆ, δίδωσι καὶ γραμματικῆ καὶ ὑπατικῆ καὶ φύλακι σώματος καὶ ἀφ' ἑαυτῶν τῶν φρατοπέδου παρῆτος, ἀφ' ἑαυτῶν, πῶς ἑαυτῶν, μῆτε πῶς ἐνοχλοῦτος αὐτῶν, μῆτε

Ποῖόν τινα δεῖ τὸν συμπόσιον εἶναι.

Πρόβλημα δ'.

Κράτων ὁ γαμβρὸς ἡμῶν καὶ Θεῶν ὁ ἐταῖρος ἐν τῷ πό-
 τῳ παροιμίᾳ δὲχθὲν λαβούσης, εἴτα παυσανδρῆς,
 λόγον ἐποίησαντο περὶ τῆς συμπόσιου ἀρχῆς, οἱ μὲν οἱ
 με δεῖν ἐφαρτηθεῖν μὴ περὶ εἰδὲν ἔτος ἐκλεφθῆναι πό-
 τῳ πασι, ἀλλ' αἰακαλῆν καὶ κατὰ τὴν πάλιν τῆς δὲχθῆς
 πῶ νενομισμένῳ ὅτι τῆς ἀρχῆς καὶ ἀφ-
 ἰσμησιν ἐδόκει δὲ ταῦτα καὶ τοῖς ἄλλοις, ὥστε ἄρῳβον ἐκ
 πότῳ καὶ τῷ ἀκλῆσιν ἡρέσασιν. Ἐπεὶ τοῖσι (ἐφίλω ἐγὼ) B
 δοκεῖ ταῦτα πᾶσι, ἐμαυτὸν αἰροῦμαι συμπόσιον ἡμῶν,
 καὶ κελύω τοῖς μὲν ἄλλοις ὡς βούλονται πίνειν ἐν τῷ πα-
 ῥῳ, Κράτωνα δὲ καὶ Θεῶνα τοὺς εἰσηγητὰς καὶ νομοθέ-
 τας τῆς δόξης, ἐν τῷ τύπῳ βραχέως διελεῖν ὁποῖον
 ἄνα δεῖ τὸν συμπόσιον αἰρεῖσθαι, καὶ τί ποιούμενος τέ-
 λος ὁ αἰρετὴς ἔξει, καὶ πῶς ἡγεῖσθαι τοῖς ἐπιπόσιον
 δεῖ, διελεῖσθαι, τὸν λόγον αὐτοῖς ὅτι τρέπων. μικρὰ μὲν οὖν
 ἠκίσαντο παραπομπῶν κελύοντων δὲ πότῳ πείθεσθαι
 τῷ ἀρχῳ, καὶ ποιεῖν τὸ πρὸς ἀπὸ μόνον, ἔφη πρῶτος
 ὁ Κράτων, ὅτι δεῖ τὸν μὲν φυλάκων ἀρχῶνα, φυλακι- C
 κώτατον (ὡς φησὶν ὁ Πλάτων) εἶναι τὸν δὲ συμπόσιον, συμ-
 ποτικώτατον. ἐστὶ δὲ τοιοῦτος, αἰ μὴτε τῷ μεθύειν διάλω-
 τος ἢ μὴτε πρὸς τὸ πίνειν ἀπορῆσθαι. ἀλλ' ὡς ὁ Κράτων ἐ-
 λεγε Λακεδαιμονίοις γράφων, ὅτι τὰ τε ἄλλα τοῦ ἀδελ-
 φοῦ βασιλικώτερος εἶη, καὶ φέροι καλῶς πολὺν ἀκρατον.
 ὅ, τε γὰρ παρῳνῶν ὑβρείης καὶ ἀσχημῶν ὅ, τε αὐτὸν πότῳ πασι
 ἡφῶν, ἀπῳδῆς, καὶ παιδαγωγῆν μᾶλλον ἢ συμπόσιον ἡγεῖν
 ὅτι πῆδειος. ὁ μὲν οὖν Περικλῆς ὁσάκις ἠρῳ μῶνος στρατηγὸς
 ἀεὶ λέγει τὴν χλαμύδα, πρῶτος εἰώθει ἀφῳ λέγε-
 σθαι πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸ ὑπομιμνήσκων, Ὅρα Περικ- D
 κλῆς ἐλθῳ ἄλλων ἀρχῆς, Ἀθῳαίων δὲχθῆς. ὅ, συμπόσιον ἀρ-
 χῶν ἡμῶν ἐκείνα λεγέτω πρὸς αὐτὸν, Φίλων ἀρχῆς ἵνα
 μὴτε ἀσχημονεῖν ὅτι τρέπη, μὴτε τῶν ἡδονῶν ἀφῳρῆ. δεῖ δὲ
 καὶ αὐτοῦ τὸν ἀρχῶνα πινόντων οἰκῶν εἶναι, καὶ παιδαγῳ
 μὴ ἀλλότριον, ἀλλ' ὅ, πῶς σὺ γὰρ κελύον πρὸς ἀμφοτέ-
 ρα. μικρὰ δὲ μᾶλλον, ὡς πρὸ οἶνον ἀφῳ, ἀπῳ δὲ τῷ
 φύσει πρὸς τὸ αὐτῳ. ὁ γὰρ οἶνος ἀφῳ ὅ, ἦτος εἰς τὸ μέ-
 τερον, μαλακώτερον ποῖων καὶ ἀνυγῳν. ὡς πρὸ γὰρ Ὁξέ-
 νοφῳν ἔλεγε τῷ Κλεάρχῳ τὸ σκυδεσπῳν καὶ ἀφῳ ἀλ-
 λῳ ἐν τῶν μάχῳν ἡδὲ καὶ φῳδῳν ὅτι φῳ ἀφῳ ἀφῳ
 γὰρ ἀλέον, οὕτως ὁ μὴ φύσει πικρὸς, ἀλλὰ σεμνὸς καὶ ἀφῳ
 ἐν τῷ πίνειν αἰετῳ, ἡδῳ γίνεται καὶ πρὸς φιλέτερος. ἐπὶ
 τοῖσι αὐτῳ δεῖ πρὸς εἶναι τὸ μᾶλιστα μὲν ἐκείνου τῷ συμ-
 ποτῳ ἐμπείρως ἔχειν, τίνα λαμβανῳ μεταβολῳ ἐν οἶνῳ, καὶ
 πρὸς τὴν πᾶτος ἀφῳ ἀφῳ, καὶ πῶς φέροι τὸν ἀφῳ
 πῳ. οὐ γὰρ οἶνου μὲν ὅ, πρὸς ὕδῳ ἔτερον ἑτέρου μίξις, ἡ οἱ
 βασιλικῳ γινώσκοντες οἰνοχῳ, νῳ μὲν πλέον, νῳ δὲ ἐ-
 λατῳ ὑποχῳ αἰδεσπῳ δὲ πρὸς οἶνον ὅ, ἐστὶ ἰδῳ
 κῳ, ἡ τῳ συμπόσιον ἀρχῳ γινώσκῳ πρὸς ἡφῳ, καὶ γινώ-
 σκῳ φυλάτῳ ἵν' ὡς πρὸ ἀρμονικῳ, τὸν μὲν ὅ, πῳ τῳ
 πῳ, τὸν ὅ, ἀφῳ καὶ ὑποφῳ, εἰς ὁμαλότητα καὶ
 συμφωνίαν ἐκ ἀφῳ κατὰ τῳ φύσει ὅ, πῳ μὴ κα-
 τῳ μῳ καὶ τῳ, ἀλλὰ κατῳ τῳ μέτρῳ καὶ σώμα-
 τῳ δυνάμει ὅ, οἰκῳ ἐκείνῳ καὶ πρὸς φῳ δῳ μῳ

A

Qualem oporteat esse magistrum conuiuii.

Quaestio quarta.

CRato adfinis, & Theo socius noster, quodam
 in conuiuio cum iam & ceptum esset largius
 potari, & desitum, mentionem intulerunt de magi-
 stro computationis, censueruntq; me, vt qui sertum
 gererem, non debere negligere consuetudinem iam
 fere omnino exolescentem de eo qui praesfet con-
 uiuio, sed eam in vsum reuocare. Hæc sententia ita
 placuit reliquis, vt vniuersi cum strepitu me ad id
 cohortarentur. Ibi ego: Quando, inquam, omnibus
 vobis ita videretur, ego meipsum conuiuii modipera-
 torem constituo, iniungoque reliquis, vt in praesen-
 tia bibant suo quisque arbitrato: Cratoni autem ac
 Theoni autoribus huius decreti, atque legislatori-
 bus, vt breuiter atque sub exemplo explicent, qualis
 sit arbiter ille computationis deligendus, & in quem
 scopum intentus debeat, ac qua ratione moderari
 computationi. Ipsi viderint, quomodo inter se vices
 differendi partiri velint. Cum illi simulata tergiver-
 satione vsi aliquantulum essent, omnes tamen iis sua-
 derent vt principi obtemperarent, & iussa exequen-
 rentur: prior ita orsus est dicere Crato. Quemadmo-
 dum Plato praefectum vigilum vult esse quam maxi-
 me vigilem, ita inter conuiuias is debet magister con-
 stitui, qui quam maxime sit aptus computatione. Ta-
 lis erit, qui neque obruatur facile ebrietate, & tamen
 ad bibendum sit alacris. sitque Cyri similis, qui ad
 Lacedæmonios scribens, profitebatur se cum aliis in
 rebus fratre ad regnum gerendum aptior esse, tum
 facile etiam multum meri ferre. nam & vinosus, con-
 tumeliosus fuerit & indecorus: & omnino sobrius,
 iniucundus, ac mores quam conuiuium regendo aptior.
 Equidem Pericles quoties praetor creatus chlamy-
 dem primum indueret, secum solebat colloqui tan-
 quam semetipsum commonefaciens, Animum ad-
 uerte Pericles, liberis hominibus imperas, Graecis
 imperas, Atheniensibus imperas. Ita noster conuiuii
 moderator secum reputabit, Amicis se praesesse: vt
 neque permittat eos turpiter agere, neque volupta-
 tibus prohibeat. Et oportet eum cum seriis biben-
 tium studiis esse accommodatum, tum a iocis eo-
 rundem haud alienum, sed ad vtraque probe tem-
 peratum: ita quidem, vt boni instar vini non nihil ad
 austeritatem ingenio sit propensior. id enim vino
 emollietur, & ad mediocritatem redigetur. Atque
 vt Xenophon ait, Clearchum hominem alioqui au-
 sterum & agrestem, in proeliis ob audaciam iucun-
 dum hilaremque fuisse visum: ita qui natura non
 morosus, sed grauis sit atque austerus, inter potan-
 dum mitescens, amicior fit atque iucundior. Praeter-
 ea debet peritus quam maxime esse, quam vnicui-
 que conuiuiarum mutationem vinum adferat, & ad
 quod affectionis genus procliuor sit, ac quomodo
 merum ferat. Non enim vini quidem est alius alia
 ad aquam contemperatio, quam pincernæ regii
 habentes cognitam, alias plus, alias minus aquæ
 suffundunt: homo autem ad vinum non habet
 suum temperamentum. sed & est, & magistro con-
 uiuii cognitum esse debet, ab eoque obseruari: vt
 musici in morem aliorum animos potando con-
 tentiores, aliorum abstunendo remissiores red-
 dens, è diuersitate æquabilitatem atque consonan-
 tiam conficiat: ne hemina & acetabulis æqualitas
 æstimetur, sed modo quodam opportunitatis &
 vi corporum sua vnicuique vini portio tribuatur.

B

C

D

E

F

Quod si hoc difficile est, ista quidem omnino tenenda sunt arbitro bibendi communia de naturis & ætatibus. puta, quod senes facilius inebriantur quam iuvenes, qui mouentur subinde quàm quiescentes, insomniis & curis vexati, quàm qui animo quieto sunt & hilari * affatim & de * abducentes à lasciuientibus. Atque hæc qui cognita habeat, facilius ignaro decorum concordiamq; conuiuio temperando adsciscet. Illud nemo sane ignorat, magistrum conuiuii omnibus debere amicum esse conuiuis atque acceptum, cum nullo simultates aut inimicitias exercere. alioqui neque imperando tolerabilis, neque distribuendo æqualitatis obseruans, neque colludendo inculpabilis erit. Talem ergo (aiebat) tibi ego, mi Theo, conuiuii præfectum verbis tanquam è cera fictum trado. Tum Theo. Equidem, inquit, accipio virum probe & conuiuio conuenienter formatum. nescio autem an si vbique eo utar, decoraturus sim opus. * huñc mihi videtur * conuiuium * adducturum nobis: & visum iri modo concio populi temp. in sua potestate habentis, alias schola rhetorica fieri, mox ludus talarius, interdum scena & pulpitum. nisi forte non videtis inter cœnandum alios de rep. & iudiciis disputantes, alios declamitantes & scripta sua recitantes, quosdam mimis & saltatoribus præmia constituentes. Alcibiades vero & Theodorus Polytionis conuiuium pro adyto vbi homines sacris initiarentur vsurpauere, facigerationes & mysticas actiones imitando. Quæ omnia ego præfecto conuiuii nequaquam negligenda arbitror. sed & sermonibus, & spectaculis, & ludicris locum dabit iis duntaxat, quorum vsus ad scopum conuiuii pertingit. is autem est amicitia vel confirmationem vel initium voluptate quadam inter conuiuas efficere. Est enim conuiuium oblectatio inter pocula, ob gratiam in amicitiam definens. Iam cum in omnibus rebus id quod sincerum ac nulla alia re permixtum est, fastidiosum fit & damnosum, ipsa autem mixtio nisi tempestiue & modo adhibito fit, omnia turbet, & cum iucundis vtilitatem detrahat, tum vtilia molesta redigat: nimirum etiam bibentibus arbiter mixtam quandam prouidebit oblectationem. Quod ergo vulgo dici solet, iucundissimam esse nauigationem prope terram, & deambulationē iuxta mare: id huc transferet, itaque seria iocis temperabit, vt & iocantes ferium vtcunque aliquid sectentur, & rursus seria agentes animum recipiant, veluti à nausea, dum ad ludum iocumque propinquum respiciunt. Nam & risus potest ad multa vtilia accommodari, & seriæ res dulcedine aliqua temperari.

*Inter echinopodes velut asperam & inter ononin
Interdum florent mollia leucoia.*

Qui verò ludi sine seriis rebus comestatum veniunt in conuiuia, eos iubebit accurate cauere, ne fallant contumeliam, sicut altercum vino inferentes, iis quæ vocantur mandatis, vt dum balbos cantare, caluos se peccare, aut claudos saltare iubent. Sicut Agamestori Academico, cui crurum alterum tabe consumptum & exile erat, insultantes compotores, iusserunt vnumquenque vno dextro stantem in pede poculum ebibere, aut multam persolueret. cum autem ius mandandi ad ipsum peruenisset, omnes iussit ita vt ipsum viderent bibere: allataque inani testa, in eam inserto debili pede poculum exhaustit: reliqui omnes cum periculo facto prestare se id non posse viderent, multam soluerunt.

A εἰ δὲ τὸ γε δεῖξαι, κῆρα ἢ πόρως δὲ εἰδέναι ἢ συμποσίαρχον ποσὶ κείνῃ τὰ κριναὶ αὐτῶν φύσεις καὶ τὰς ἡλικίας οἶον, παρεσθῆναι τὰ χροῖα μεθύσκον νέων σαλευόμενοι, ἠρεμῆντων ἔλλυτοι ἢ καὶ πεφρονιχότες, δὴ ἴμεν καὶ ἰλαρῶν ἀνέδω καὶ κατὰ κράτος ἀπαρῶντες τὴν ἀσελγαμόντων καὶ τοιαῦτα γνώσκων μὲν τις μᾶλλον τῆ ἀγνοῦντος ἀσημοσύνην καὶ ὁμόνοιαν συμποσίᾳ ἐπιβουλεύσει. καὶ μὴν ὅτι γε δεῖ τὸν συμποσίαρχον οἰκείως ἔχειν καὶ φιλικῶς πρὸς ἀπαντας, ὑποὺλον ἢ μηδὲν μηδὲ ἀπερῆν τῶν ἐστρωμένων ἐστὶ, πτωχὴν δὲ ἡλῶν. ἔτε γὰρ ὅτι τὰ τῶν ἀνεκτῶν, ἔτε ἀπονεμόντος, ἔτε ποσὶ ἀμείνων, ὁμοίως ἀνέγκλητος ἔσται. Τοῖσιν, ἔφη, σοί, Θεῶν ἐγὼ τὸν ἀρχόντα συμποσίᾳ πλάσας, ὡς περὶ ἐκ κηροῦ, τῆ λόγου ἀδιδωμι. καὶ ὁ Θεῶν, Ἀλλὰ δέχομαι μὲν (εἴπεν) ἔγω μᾶλλον ἀπειργασμένον τὸν ἀνδρα καὶ συμποσίον, εἰ ἢ χρησόμεν καὶ πᾶν αὐτῶν, καὶ μὴ καταγινώσκω τὸ ἔργον, ἐκ οἶδα. ἔστ' ἢ μοι δοκεῖ τοιοῦτος ὢν τὸ συμπόσιον ὡς ἀληθῶς ἀξίον ἡμῶν, καὶ μὴ ὄψασθαι νῦν μὲν ἐκκλησίαν δημοκρατικὴν, νῦν ἢ ἐργαλίω σοφιστοῦ ἡρμοσμένην, αὐτῶν δὲ κυβερτήριον, εἴ τὰ που σκηνῶν, καὶ θυμέλιον. ἢ γὰρ οὐχ ὁρᾶτε, τοῖς μὲν δημογυροῦσιν καὶ δικαστοῦσιν ἀδιδῶντες, τοῖς ἢ μελετῶσιν καὶ ἀναγινώσκουσιν αὐτῶν ἵνα συληθῆμεν, τοῖς ἢ μίμοις καὶ ὀρχησταῖς ἀγωνοθετοῦσιν; Ἀλκιβιάδης ἢ καὶ Θεόδωρος τελεσθεῖον ἐπιπύσαι τὸ Πολυβίου συμπόσιον, ἀπομιμούμενοι δαδουχίας καὶ ἱεροφαντίας ὢν ἑσθῆν, οἶμα, ἢ ἀρχὸν ἀειοπέτον, ἀλλὰ καὶ λόγους καὶ τεάματα, καὶ παιδαῖας δάσει τόπον, ἐκείνοισι μόνοις ὅσα πρὸς τὸ συμποσίον τέλος δεῖ κινεῖται. τὸ δὲ ἡ φιλικῶς ἐπίτασιν, ἢ ἡμέσιν δι' ἡδονῆς ἐνεργάσασθαι τοῖς παροῦσι. Διαγωγή γὰρ ἔστι ἐν οἴκῳ τὸ συμπόσιον εἰς φιλικῶν ἀποχρηστῶν τελευτῶσα. ἐπεὶ δὲ πᾶσι καὶ πᾶσι πλησίον, καὶ πᾶσι καὶ βλαβερὸν τὸ ἀκρατον. ἢ δὲ μίξις οἷς αἰ ἐκείνῃ καὶ μετὰ μέτρον ἀναχρησάμενοι, ἀφαρεῖται αὐτὸ, καὶ βλάβη τὰ ἡδέα καὶ λυπεῖ τὰ ὠφέλιμα. δὴ ἡ δὲ ὅτι καὶ τοῖς πίνουσιν ὁ ὅτις τῆς μεμνημένῳ ἡνὰ παρέξει διαγωγή. ἀκούω οὖν πολλῶν λεγόντων, ὅτι πλοῦς μὲν ὁ πᾶσι γινώσκων, ἀειπάτης δὲ ὁ πᾶσι γινώσκων ἡδιστὸς ἔστιν. οὕτως ἀναβαλεῖ τῆ ἀσπυδῆ τῶν παιδῶν, ὅπως οἴτε παίζοντες ἀμφοτέρωσιν ἀσπυδῆς ἔχοντες, καὶ πάλιν οἱ ἀσπυδῶντες ἀνατάρρασιν, ὡς περὶ οἱ ναυιῶντες ἐξήθη εἰς τῶν παιδῶν ἀποβλέποντες. ἔστι γὰρ καὶ γέλωτι ἐχρησάμεν πρὸς πολλὰ τῶν ὠφελίμων, καὶ ἀσπυδῶν ἡδέων ἀναχρησάμεν, ὡς αἰ ἐχνοπόδας καὶ αἰὰ τρηχίαν ὄνονιν φύονται μαλακῶν ἀντὶ λαχρίων. ὅσα δὲ αἰὰ ἀσπυδῆς ἐπεισκαμάζοισι τοῖς συμποσίοις παιδῶν, τῶν ὅτι μελῶς ἀνακελεύεται πῶς συμποσίᾳ ἀναβείσθαι μὴ λάθωσιν ὕβριν καὶ ἀσελγίαν κατὰ τὸν ὑσκούαμον λαβόντες οἶνωσιν λεημερίοις πρὸς τὰ γινώσκων δὲ ὑβρίζοντες, πρὸς τὰ τῶν ἀδελφῶν φιλίᾳ, ἢ κτενίζεσθαι φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν χωλοῖς. ὡς περὶ Ἀγαπήσει τῶν Ἀκαδημαϊκῶν λεγόντων ἐχρησάμεν καὶ κατεφθινηκῶς τὸ σκέλος ἐπηρεάζοντες οἱ συμποσίται, πάντας ἐκέλευσαν ὅτι τῆ δεξιῶν ποδὸς ἐστὸς ἐκπέψῃ τὸ ποτήριον, ἢ ζήμιαν καταβαλεῖν τῆ δὲ πρὸς τῶν ἀσπυδῶν εἰς αὐτὸν, ἐκέλευσε πάντας οὕτως πεῖν ὡς αἰ αὐτὸν ἰδῶσι καὶ κεραμῶν κενὸν κρημῶντος, εἰς τῆ τὸν ἀσπυδῆ ποδῶν κατὰ τῆ δεξιῶν τὸ ποτήριον, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, ὡς ἐφάμετο πειρωμένοις ἀδύνατον, ἀπέψαν τῶν ζήμιαν.

χαίρει δὲ ἄγαπῆται καὶ ποιητῶν δὲ λόγους οὕτω καὶ ἰλα-
 ροῦς τὰς ἀμύνας, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἐπιπέσει παρὰ
 ἡδονῶν καὶ ὠφελείας, τὰ οἰκεία καὶ δῶρα καὶ χρησιμῶ-
 τα τὸν δρῶντα, παρὰ τῶν ἄλλων, ὡς δὲ οἱ ἀσπληνῆες εἰ-
 πεῖν, φιλοσόφοις λυσάει τὴν ἀπορροιαῖαν, ποιηταῖς παρ-
 ἐνεγκασθαι εἴχους. ἡδέως γὰρ εἰς τὸ ἕκαστος ἀγεται καὶ
 παρὰ τῶν ἄλλων ἵνα αὐτὸς αὐτῶν τυχεύῃ κέραιος ὢν. ὁ μὲν
 οὖν τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς ἀθλον ὑποκέραιος κατήν-
 γχε τὰς χαίνας ἡδονῶν ἐξεδρόνι. συμποσίου δὲ βασι-
 λεὺς ἀγείων ἀθλον αὐτῶν γέρας παρὰ τῶν παιδῶν ἀ-
 νύβριτον εἰσηγησάμενος, καὶ τέρψιν ὠφέλιμον, καὶ γέλωτα
 μὴ μῦθου μηδὲ ὕβριτος, ἀλλὰ χαίρειος καὶ φιλοφροσύνης
 ἐπαῖρον, ἐν οἷς τὰ πλείστα ναυαγῆ συμποσία, μὴ τυχεύει
 παιδαγωγίας ὀρθῆς. ἐστὶ δὲ σάφρονος ἀνδρὸς ἐρῆραι φυ-
 λάττεσθαι καὶ ὀργῆν, ἐν ἀγροῖ, τὴν ἐκ πλεονεξίας. ἐν
 γυμνασίοις καὶ παλαίστραις, ἐκ φιλοφροσύνης. ἐν δὲ δευτέρῳ
 καὶ φιλοδουμίας, ἐκ φιλοδοξίας. ἐν δὲ δειπνῶ καὶ ποτῶν
 πότον, ἐκ παιδίας ὅτι πηλὸν.

Γὰρ εἴρηται, μουσικὴν δὲ ἄρα ἔρωσ διδάσκει.
 Πρόβλημα εἶ.

Πῶς εἴρηται τὸ, -μουσικῶν δὲ ἄρα ἔρωσ διδάσκει,
 καὶ ἀμουσος ἢ ἄσπλην, ἐζητεῖτο παρὰ Σοασίῳ, Σαπ-
 φικῶν ἡμιῶν ἀδέντων, ὅπου καὶ τὸν Κύκλωπα μού-
 σης ἀφώνοις ἰαοῦσιν φησι τὸν ἔρωτα Φιλῶξενος. ἐλέγη μὲν
 οὖν ὅτι παρὰ τῶν πόλυτα τὸ λῆμα ὁ ἔρωσ καὶ χηνοτομίαν συγχο-
 ρῆσαι δεινός ἐστιν, ὡς παρὰ καὶ Πλάτων τὸν αὐτὸν καὶ πόλυτος
 ὅτι χειρητῶν ὠνόμασε. καὶ γὰρ λέγον ποῖς τὸν σιωπηλὸν, καὶ
 γε ἀπὸ τῆς ἀφῆρας τὸν ἀγρυπτηλὸν, ὅτι μελῆ δὲ καὶ φιλόπονον,
 τὸ ἀμελῆ καὶ ἄθυμον. ὁ δὲ αὐτὸς πρὸς μάλισα θαυμάσιον, φει-
 δωλὸς αἰὲρ τε καὶ μικρολόγος, ἐμπροσθὶν εἰς ἔρωτα, κατὰ τῶν
 εἰς πῦρ σίδηρος, ἀεθῆς καὶ μαλακῆς, ἀπαλὸς καὶ ὑγρὸς
 καὶ ἡδίων. ὥστε τοῦτ' ὁ παιζόμενον μὴ πόλυ φαίνεσθαι
 γελῶν, ὅτι παρὰ τῶν φύλλων τὸ τῶν ἔρωτων δέδετα βα-
 λάντιον. ἐλέγη δὲ καὶ ὅτι τὰς μεθύειν τὸ ἔρωτ' ὁμοίον ἐστὶ
 ποῖα γὰρ θερμὸς καὶ ἰλαροῦς καὶ ἀφροσύνη. ἡρόδοτος
 δὲ τοιοῦτοι, παρὰ τὰς ἐπαυδοὺς καὶ συμμέτρος μάλισα φε-
 νῶν ἐκφύρονται. καὶ τὸν Αἰγύλιον φασὶ τὰς τραγωδίας πί-
 νοντα ποιεῖν καὶ ἀφροσύνην. ἡ δὲ Λαμπρίας ὁ ἡμέ-
 τερος πάππος ἐν τῶν πίνειν ὑπερκότατος αὐτὸς αὐτοῦ καὶ
 λογιώτατος. εἰώθει δὲ λέγειν ὅτι τὰς λιβαίων τῶν ἀπλη-
 σίως ὑποθερμότητος ἀναθυμῶνται. καὶ μὲν ἡδίστα τὴν
 ἔρωτ' ὁρῶντες, οὐχ ἡπτόν ἡδέως ἐγκαμιάζουσιν ἢ ὀρασι
 καὶ παρὰ τῶν πόλυτα λέγεται ὡς ἔρωσ, λαλίστατος ἐστὶν ἐν τοῖς
 ἐπαίνοις, αὐτοῖς γὰρ οὕτω πεπεισμένοι τυχεύουσι, καὶ βέ-
 λονται περὶ τὰς πόλυτας, ὡς καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔρωτ' ἐστι.
 τὸ καὶ τὸν Λυδὸν ἐπῆρε Κανθαύλιον τῆς ἑαυτοῦ γυναι-
 κὸς ὅτι παρὰ τῶν θεατῶν εἰς τὸ δαμάειν τὸν Γύλιον. βού-
 λονται γὰρ ὑπο ἀλλων μῦθους εἶναι. διὸ καὶ γράφοντες ἐγ-
 κώμια τῶν καλῶν, ὅτι κροσοῖσιν αὐτὰ μέλει καὶ μέτροις
 καὶ ὠδαῖς, ὡς περὶ εἰκόνας χρυσῶν καλλωπίζοντες, ὅπως ἀ-
 κούηται τι μᾶλλον ὑπο πολλῶν καὶ μνημονεύηται. καὶ γὰρ αὐ-
 τῶν καὶ ἀλεκτρούονα, καὶ ἄλλο τι τοῖς ἔρωτ' ὁμοίως διδάσκει,

A Scitus profecto Agamestor: atq; ita omnino cum fa-
 cilitate & hilaritate vlciscenda sunt alia. Proinde
 mandatis istis adfuescemus vti ad voluptatem & vti-
 litatem accommodate. eaq; imperare, quæ iusso sint
 familiaria, & præstari ab eo possint, præstantemque
 ornent. vt musicos iubeamus canere, oratoriam artē
 callentes dicere, philosophos quæstionem aliquam
 obscuram soluere, poetas versus recitare. Libenter
 enim vnusquisque & alacriter ad rem eam ducitur,

In qua seipso cernitur præstantior.
 Sane rex Assyriorum præconis voce præmium ei
 pollicitus est, qui nouam voluptatem aliquam exco-
 gitasset. at conuiuii rex merito præmium & hono-
 rem detulerit ei qui iocum contumeliæ purum, &
 oblectationem vtilem, risumque non momi & iniu-
 riarum, sed gratiæ & comitatis socium in conuiuiū
 introduxerit. hanc enim ad rem pleraque conuiuia
 naufragium faciunt, dum non recte gubernantur.

Est autem hominis modesti ac prudentis iram atque
 inimicitias vitare: quarū occasiones in foro ex aua-
 ritia, in palæstra & gymnasiis è contendendi studio,
 in magistratibus & honorum petitionibus ex ambi-
 tione, in cæna atque inter pocula è iocis captatæ no-
 bis insidiantur.

C *Quomodo dictum sit, Amor docet musicam.*
Questio quinta.

Q *uomodo dictum sit*
 -- *Musicam quidem*
Amor docet, licet fueris prius rudis:

quæsitum est apud Sossium, cum carmina quædam
 Sapphica recitata essent. quando etiam Philoxenus
 Cyclopem camænis bene sonantibus sanasse amo-
 rem scripsit. Dictum ergo fuit, Amorem vim habere
 ad omnia audendum, & nouas res tentandum im-
 pellendi: quamobrem Plato cum nihil intentatum

D relinquare dixit. Nam & de taciturno loquacem, &
 de verecundo officiosum reddit, & de negligente
 iudustrium, de focrorde impigrum: & quod maxime
 videatur alicui mirum, tenax homo & sordidus in a-
 morem incidens, tanquam ferrum in ignem, emol-
 litur, mitiorque fit & facilius. vt iam non plane ridi-
 culum sit illud verbum, vulgo quod fertur, Aman-
 tium crumenas folio porri ligatas esse. Hoc quoque
 dictum fuit, amorem ebrietati esse similem. Facit e-
 nim calidos & hilares ac dissolutos: & qui tales sunt
 redditi, ad cantillandum vocesque mensura con-
 tentas maxime efferuntur. atque adeo Æschylum

E aiunt cum vino incaluisse tragedias scripsisse.
 Lamprias quoque auus noster inter potandum in-
 ueniendi ac disputandi facultate sibi ipsi præstabat:
 ac solebat dicere à vini calore vaporem quendam
 se, veluti à thure fit, sentire edi, quo oppleretur. Iam
 cum amafios lubentissime amatores videant, non
 minus libenter eos laudant quàm vident: & amor
 alioqui loquax, in laudando est verbosissimus.
 nam qui amant, cum sibi ipsis hoc persuaferunt,
 tum aliis persuasum volunt esse, pulcros abs se
 & bonos amari. (quæ res etiam Candaulem illum
 Lydum eo pertraxit, vt in cubile introduceret ser-
 uum, cui spectandam suam vxorem præberet.) Ipsi

F enim volunt suorum amafiorum pulcritudinis te-
 stes esse. itaque cum laudationes scribunt, eas can-
 tilenis & versibus exornant, tanquam auro statuas,
 vt & audiantur & memorentur à pluribus. Atque et-
 iam si equū, gallum, aliudve quippiã amafio donent,

Φήσας οὐκ ἐθέλειν Ἀλεξάνδρου πινῶν, Ἀσκληπιοῦ δὲ εἶδαι. **A** ταῦτα μὲν οὖν παρὰ τῆς Ἀλεξάνδρου πολυποσίας. Μιθριδάτην δὲ, τὸν πολεμήσαντα Ρωμαίοις, ἐν οἷς ἀγωνιστοῖς ἐπέτελε, καὶ πολυφαγίας ἀθλοῦ θείαν καὶ πολυποσίας φασί. νικῆσαι δὲ αὐτὸν ἀμφοτέρω, καὶ ὅλως πλεῖστον τῶν κατ' αὐτὸν ἀφροδισίων, διὸ καὶ Διόνυσον ἐπικληθῆναι. τὸ τοῦ ἡμεῖς εἰπομένου ἐν τῶν εἰκῆ πεπιτυκμένων εἶ), ὃ παρὰ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπικληθῆσως. ἡπιίου γὰρ ὄντος αὐτοῦ, κεραυνὸς ἐπέφλεξε τὸ σπέρμα, τὸ δὲ σώματος οὐχ ἤφατο, πλεῖον ὅσον ἴσχυος πὶ τῶν πυρῶν ἐν τῶν μετώπῳ κραυγαῖς ἀπὸ τῆς χύμης μύθῳ αὐτῶν παιδῶν καὶ ἀνδρῶν ἠδὴ πάλιν ἐπὶ τὸ δωματίον ἐμπεσὼν κεραυνὸς αὐτὸν μὲν κατέπεσε κατὰ δόρυ, τῆς δὲ φαρέτρας ἀποκρεμαμένης διεξῆλθε τὰ βέλη πυρακτώσας. οἱ μὲν οὖν μύθους ἀπεφῆναντο πλείστον αὐτὸν ἰχθύσειν διὰ τῆς ὄξικῆς καὶ χύμης τραπίης· οἱ δὲ πολλοὶ Διόνυσον αὐτὸν διὰ τῶν κεραυνοβολιῶν ὁμοίωσιν τῶν παλαιῶν ποσειδωνογράφων. ἐκ τούτου παρὰ τῶν πολλῶν πίνωνται ἡ δὲ λόγος ἐν οἷς καὶ τὸν Πύκτιον Ἡρακλείδην ἐπέθεσαν, ὃν Ἡρακλεῖν Ἀλεξάνδρος ὑπεκρέμασεν, καὶ τοῖς πατέρας ἡμῶν ἠρόμενον. εἶπε δὲ πορῶν συμποτίου παρὰ μύθοντος, ἐκάλει τοὺς μὲν ἐπὶ ποσάματα, πῆσαι δὲ ἐπ' ἀριστον, ἄλλους δὲ ἐπὶ δεῖπνον, ἐχάτους δὲ πῆσαι ἐπὶ κῆμον. ἀπαλατιομένων δὲ τῶν ποσάτων, δόλοιοι σιωπῆσαν, εἶτ' ἐφῆξεν οἱ τεῖτοι, καὶ τέταρτοι· κακείνος οὐδὲν ἀλάφμα ποίων ἀπασιν ἐξήρει, καὶ τοὺς τεσσάρους πότους σιωδιέφερε. τῶν δὲ Δρούσῳ τῶν Τιβερίῳ Καίσαρος ἢ ἢ συμβαίουτων, ὁ πῶτος ἐν τῶν πίνων ποσάματα μῆκος ἰσθῶς ἐάλω τῶν πικρῶν ἀμυγδαλῶν πέντε ἢ ἕξ ἐκαστοῦ ποσάματων, ἐνεκε τὸ μὴ μεθύσκεσθαι· καλυθεῖς δὲ καὶ ποσάματων, οὐδὲ ἐπὶ μικρὸν αὐτέρεν. ἐνίοι μὲν οὖν ὄντο τὰς ἀμυγδαλίδας δηκτικόντι καὶ ρυπτικόντι χεῖν τῆς θερμότητος, ὡς τε καὶ τῶν ποσάτων τὰς ἐπιπλάσας ἐξείρειν. ὅταν οὖν ποσάματων, τῆ πικρότητι τοὺς πόρους ἀμύσειν, καὶ δηκτικὸν ἐμποιῆν, ὑφ' οὗ τὸ ὑγρὸν κατασπῶσιν διὰ τῆς κεφαλῆς ἀφαιρῶσιν. ἡμῖν ὅ μᾶλλον ἢ τῆς πικρότητος ἐδόκει δύναμις ἀναξήραίνουσα καὶ δάπνητος ὑγρῶν εἶ). διὸ τῆ γούσει πινῶν ἐπὶ τῶν χυλῶν ὁ πικρὸς ἀνδραγατος. τὰ γὰρ φλεβία τῆς γλώττης, (ὡς ὁ Γλάτων Φησὶ) μαλακὰ καὶ μακρότερα ὄντα, σιωπῆς παρὰ φῶσιν ἢ τῆς θερμότητος φύσις, ἐκ τῆς θερμότητος τῶν ὑγρῶν. καὶ τὰ ἔλκη οἷς πικροῖς ἐπιχρῶντοσι φαρμάκοις, ὡς ὁ ποιητὴς Φησιν,

--- ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πικρῶν

Χερσὶ ἀφαιρέσας ὀδύνη φάτον, ἢ οἱ ἀπάσας

Ἐξ ὀδύνης δὲ μὲν ἔλχος ἐτέρησεν, πᾶσατο δὲ αἷμα.

Ὁ γὰρ τῆ γούσει πικρὸν, τῆ δυνάμει ξηραίνον, ὀρθῶς ποσάματων ἠρόρῳσε φαίνεται ὅτι καὶ τὰ ἀφαιρέσας τῶν γυμνασίων, οἷς ἀναρπάξοις πύς ἰδρωτάς, πικρὰ τῆ φύσει καὶ συπληκῶ ὄντα σφοδρότητι τῶν σφυρονοῦντος πικροῦ. οὕτως οὖν (ἐφῶν) πούτων ἐχόντων, εἰκότως ἢ τῶν ἀμυγδαλῶν πικρῆς βοηθεῖ ποσάματων ἀφαιρέσας, ἀναξήραίνουσα τὸ σώματος τὰ ἐν τῶν, καὶ οὐκ ἐάσας πῆσαι φλεβίας. ὡν ἀφαιρέσας φασὶ καὶ τὰ ἀφαιρέσας συμβαίνει τὸ μεθύειν. τεκμήριον δὲ τῶν λόγων μέγα τὸ συμβαῖνον παρὰ τῶν ἀλώπεκας. ἀν γὰρ ἀμυγδαλῶν πικρῶν φαρμάκοις μὴ ἐπιπίωσιν, ἀποδύσασιν, τῶν ὑγρῶν ἀφαιρέσας ἐκλείπωνται.

amygdalas amaras edant, neque statim aquam lambant, mori: humore illico omni consumto.

A fatus Non velle se epoto Alexandri calice, opus habere Æsculapio. Hæc ergo de bibacitate Alexandri. Mithridatem porro, qui Romanis bellum fecit, in certaminibus quæ instituit, aiunt etiam præmium proposuisse ei qui plurimum edisset, & ei qui bibisset plurimum: ipsum utriusque rei victoriam consecutum esse. omnino autem plus solitum bibere quàm quisquam eætate hominum, indeque eum Dionysi, quod est Bacchi, cognomentum reportasse. Ea quidem, inquam ego, cognomenti causa horum de numero est, quæ frustra creduntur. Nam infantis eius etiamnum cunas fulmen incendit, corpore intacto, vestigio duntaxat ignis in fronte relicto à coma comprehensi * * Cumque iam virilem attigisset ætatem, rursus illo dormiente fulmen in domicilium incidit, ac propter eum suspensam pharetram pertransiit, sagittis incensis. ex eo vates pronuntiauerunt maximam ei fore potentiam sagittaria re & leuis armaturæ exercitu. vulgo autem Bacchus appellatus est quod similia eius fulminibus accidissent. Exinde sermo fuit habitus de iis qui multum bibissent. In his pugil quoque Heraclides fuit numeratus, qui patrum nostrorum vixit memoria, diminutiue Heraclius ab Alexandrinis dictus. Is, cum ei adfiduus compotor nullus obtingeret, quosdam ad matutinam potationem, alios ad prandium, ad cœnam rursus aliquos, & tandem alios ad comestationem inuitauit, ita ut primis continuo secundi, itaque deinceps tertii & quarti succederent: ipse nulla facta intercapedine omnibus sufficiebat, quatuorq; vna computationes peragebat. Inter hos qui cum Druso Ti. Cæsaris F. vixerunt, medicum bibendo aliis omnibus palmam præripientem, deprehensum est quinque aut sex amygdalas amaras subinde ante computationem edere solitum ne inebriaretur. & prohibitum, ac ne id facere posset obseruatum, facillime à vino fuisse vitatum. Sunt qui putent amygdalides illas vim quandam mordendæ rodendoq; tergendæ carnis habere, ita ut etiam de faciebus maculas tollant ex ardore Solis contractas. eas ergo ante potationem sumtas amaritudine sua meatus vellicare ac mordere, ut sic humorem à capite deuellant, isque evaporetur. Nobis magis hoc visum est, amarorem vim exsiccandi humoremq; consumendi habere. Etenim gustatu omnium saporum iucundissimus est amarus, qui venulas linguæ (ut Plato ait) molliores ac ratiore contra naturam constringit. Sed & vulnera ut cœcant efficitur iniectis amaris, quæ siccitate sua humorem consumant. quemadmodum Homerus dixit:

Contritam manibus radicem iniecit amaram.
Omnes hac pepulit de corpore quippe dolores,
Substitit & sicco contentus vulnere sanguis.

Nam gustatu amarum quod sit, id recte dixit visicandi præditum. Videntur etiam mulierum quæ vocantur diapasmata, quibus sudores coercent, amara esse natura, & vi adstringendi prædita, vehementiæ stipanti comitante amarore. His, aiebam, sic habentibus, non abs re creditur, amaritudinem amygdalarum remedio aduersus vinum esse, cum interiora corporis exsiccans, non patiatür impleri venas, quarum distentione dicunt & conturbatione ebrietatem oboriri. Magnum autem huius rei argumentum est id, quod vulpibus vsuuenit. quæ si

Cur senes magis delectentur mero. A
Quaestio septima.

Διὰ τί μᾶλλον ἀκραιτέρω χέρονται οἱ γέροντες.
Πρόβλημα ζ΄.

Quaeritur de senibus, cur meracior potu magis gauderent. Ii qui refrigeratam eorum corporis habitudinem & calefactu difficilem cau- sabantur, cui propterea vini meraci temperies commodius conueniret: nihil noui, sed in prom- tu quod esset, neque sufficienter vereque causam explicaret, attulerunt. Idem enim in reliquis sen- sibus contingit. Difficulus etenim mouentur, dif- ficulter qualitatibus adficiuntur, nisi ex nimia iis accidant. In causa est laxatio seu remissio tem- peramenti: quod ob languorem porro non nisi ic- tu aliquo percussum solet affici. Itaque etiam o- doratus eodem modo se habet ad odores. moue- tur enim a meris suauius. & tactus vulnera dif- * nam vulnera * accipientes * quae laboranti- bus * ssumus fit audiendi sensus. nam musici se- nescentes, fides acutius intendunt, ac durius, vel- uti ic- tum quendam adhibentes sensui contentio- rem vocis sonum. Quod enim ferro duratio ad vim roburque confert, id corpori ad sensum pra-ebet spiritus. Spiritu ergo minuente & languescen- te, ociosum ac terrenum relinquitur sensus instru- mentum, requiritque aliquid, a quo uehementius percettatur. tale autem est merum.

Cur seniores facilius litteras eminus legant.
Quaestio octaua.

Hæc nobis de proposita quaestione ita com- miniscentibus argumenta, videndi sensus re- fragari putabatur. Nam seniores cum procul ab oculis dimouet litteras, legere eas possunt, ad motas propi- nequeunt. Idque significas Aeschylus ita inquit.

* -- ipsum, non de propinquo enim
* senex sed scriba perspicuus eris.

Idem hoc Sophocles de senibus magis disertè dixit.
Tarde seni sermones accidunt enim,
Aegreque perforat as aures permeant:
Videt eminus, cacuit omnis comminus.

Si ergo sentiendi instrumeta senibus ita sunt com- parata, ut contentiore & uehementiore sensu facili- us moueantur: cur lecturi propinquam luminis circumfusionem non ferunt, sed librum ab oculis lon- gius abducunt, splendorē infringunt, aere, tanquam uinum aqua, eundiluentes. Fuerunt, qui ad hoc dicerent non luminis deminuedi gratia senes librum ab ocu- lis remouere, sed ut quasi complecterentur & conti- nerent plus lucis, aereque splendido impleret spa- cium quod oculis est & literis interiectum. Alii in eorum sententiam concesserunt, qui radios uisus concurrere arbitrantur. Nam cum porrigatur ab utroque oculo turbo siue meta, (conum Graeci di- cunt) cuius apex in ipso insistet oculo, basis rem vi- sam comprehendat: probabile est aliquo usque cono- seorsim ferri istos, longius progressos concurrere, vnamque lucem efficere. quo fit ut quidquid uidetur, vnicum non geminum cernatur, tamen in utroque ocu- lo conspicitur. in causa enim est conorum coitus, &

his ita constitu- tis, senes ubi litteras propius oculis admouerunt,

Ζητείτο περὶ τῶν γέροντων, διὰ τί μᾶλλον ἀκραιτέρω χέρονται οἱ γέροντες. οἱ μὲν οὖν καταψυγμένω τιμῆ ἐ- ξιν αὐτῶν καὶ δυσκέρμαστον οὖσαν οἴονται, ἀλλὰ τὸ τῆ σφοδρότητι τῆ κραιτέρας ἐναρμόττειν ἐφαίνοτο, καὶ οὐκ ἐ- χέρον, οὐχ ἰχθύνοντες τὴν αἰτίαν, οὐδὲ ἀληθῆς λέγοντες. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀσθενειῶν τὸ αὐτὸ συμβέβηκε. δις κί- ητοι γὰρ εἰσι καὶ δυσμετάβλητοι πρὸς τὰς ἀπλήρεις τῶν B ποιότητων, ἀλλὰ μὴ κατὰ χροὸν καὶ σφοδρὰ πρὸς πέσωσιν αἰτία δὲ ἢ τῆς ἐξέως αἰεὶς· ἐκλυομένη γὰρ καὶ ἀτονοῦσα πληθύν- ομαι φιλῆ. δὲ τῆ γένεσι μέγιστα πρὸς δὲ κληκρῆς πρὸς οἰκταμ χυμοῖς ἢ τε ἔσφρησις αὐτῶν ὁμοία πέποιθε πρὸς τὰς ὁ- σμᾶς. κινεῖται γὰρ ὑπὸ τῶν ἀκρατῶν καὶ σφοδρῶν ἡδίων ἢ ὅ- ἀφῆ πρὸς τὰ ἐλκῆ δυσπαθῆς. τραύματα γὰρ οἴοτε λαμ- βάνοντες οὐ μέγα ποιοῦσιν. ὁμοίωτατον ὅ γινεται ἐπὶ τῆς ἀ- κρῆς. οἱ γὰρ μουσικῆ γινώσκοντες, ὅζυτερον ἀρμόζονται καὶ σκλη- ρότερον, ὅτι ὑπὸ πληγῆς καὶ τῆς στυγνῆς φωνῆς ἐχέροντες τὸ ἀσθητικόν. ὅ, πρὸ σιδήρου πρὸς ἀκμῆνὴν ἴσχυμα, τοῦτο C σώματι πρὸς πᾶσι παρὶ χει πρὸς ἀσθενῆσιν. οἰδόντος δὲ τούτου καὶ χαλκῶστος, ἄσθεν ἄπολείπεται καὶ γὰρ δὲ τὸ ἀ- σθητικόν καὶ σφοδρῶν τῶν νύκτων, οἷον ὁ ἀκραιτός, ἐπὶ δὲ οἴον.

Διὰ τί τὰ γραμματα πόρρωθεν οἱ πρεσβύτεροι μᾶλλον ἀναγινώσκουσιν. Πρόβλημα η΄.

ΤΑΥΤΑ δὲ ἡμῶν εἰς τὸ πρὸς κείνον διρεσιλογημάτων, ἐδόκει τὸ τῆς ὀφθαλμοῦ ἀπείπειαν. οἱ γὰρ πρεσβύτεροι πόρρω τὰ γραμματα τῶν ὀμμάτων ἀπαρῶντες ἀναγι- νώσκουσιν, ἐγγύθεν δὲ οὐ δύνασται καὶ τοῦτο πρὸς ἀδελφῶν ὁ

Διοχύλος φησὶν,
Οὐδὲ ἀποθῆν εἶδες αὐτόν· οὐ γὰρ ἐγγύθεν
Ὀρεῖς, γέρον δὲ γραμματῶν ἡμοῦ σαφῆς.
οἰδῆλοτερον Σοφοκλῆς τὸ αὐτὸ περὶ τῶν γέροντων,
Βραδεία μὲν γὰρ οἱ λόγισι πρὸς βολῆ
Μόλις δὲ ἰωτὸς ἐρχεται τρυπωμῆου,
Πόρρω δὲ λάσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός. εἴπερ οὖν πρὸς τὴν ὀφθαλμῶν καὶ σφοδρότητα μᾶλλον ὑπακούει τῶν γέροντων ἀσθητικῆς, πᾶς οἱ τὰ ἀναγιώσκουσιν, τὸν ἐγγύθεν ἀπὸ φωτισμῶν ἐφέροντες, ἀλλὰ πρὸς ἀρῶντες ἀποτέρω τὸ βιβλίον ἐκλύοισι τιμῆ λαμπαρότητα τὰ ἀέρι, κατὰ τὸ οἶον, ὕδατι, κατακεραυνωμένω; ἦσαν μὲν οὖν οἱ πρὸς τὸ ἐλε- γον, ὡς ἀπαρῶσι τῶν ὀφθαλμῶν τὸ βιβλίον ἐμαλακώτερον ὅ φως ποιῶντες, ἀλλὰ ὅτι πρὸς ἀσθητικῆς καὶ πρὸς λαμπαρό- τες ἀγγύθω πλείονα, καὶ πληρωῶντες αἴετος λαμπαρῆ τιμῆ μεταξὺ τῶν ὀμμάτων καὶ τῶν γραμμάτων χέρον. ἔπειτα ὅ τῶν συμβάλλοισι τὰς ἀσθενῆς πρὸς οἶον. ἐπεὶ γὰρ ἀποτί- νεται τῶν ὀφθαλμῶν ἐκαστέρου κῶνος πρὸς τὰ ὀμματα τὴν κερυφῶν ἔχων, ἔδρα δὲ καὶ βάσιν ἢ πρὸς λαμπαρῆ τὸ ὀφ- θάλμον, ἀλλὰ μὲν ἴσως ἐστὶν ἰδία τῶν κῶνων ἐκαστέρου φέ- ρεσθαι ἡμῶν ὅ γ ἀποτέρω, καὶ συμπεσόντες ἀλλήλοισι, ἐν ὅ φως ποιῶσι. διὸ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκαστον, ἐν οὐ δύο φαίνεται,

καὶ τὰ ἀμφοτέρω ἀμα τοῖς ὀμμασι καταφανόμενον. αἰτία γὰρ ἢ τῶν κῶνων σιμῶσις εἰς αὐτὸ καὶ σύλλαμψις ἐκ δυνῆσιν ὅ μιν ἀπειργασμένη. τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, οἱ μὲν ἐγγύς πρὸς ἀρῶντες τὰ γραμματα πρὸς οἶον.

μηδέπω τῶν αἰγῶν συγκεχυμένων, δι' ἐκείτην χεῖρα ὅτι
 πληθύνοντες, ἀδυνάτερον ὅτι λαμβάνονται. οἱ δὲ ἀποτέρω
 παρθεμῶν, μεμιγμένους ὅσους ἢ ἢ πολλὰ γέγονός, μάλ-
 λον δὲ ἀκρίβειαν, ὡς ἂν οἱ τῶν δυνάμιον χεῖρας κατέχοντες ὅ-
 τῆ ἑτέρα μὴ δυνάται. Λαμπρίας δὲ ὁ ἀδελφός τῶν Γε-
 ρω ὑμῶν μόνον ἐκ ἀνέγνωκεν δι' οὐκ ἀεμπεσῶν, ὅτι τοῖς παρθε-
 πύπυσι δὲ τῶν ὄρατων εἶδεν παρθε τῶν ὄρατων ἀπὸ τῶν
 μὲν ἀπὸ χεῖρας μεγάλα καὶ παχυμερῆ δὲ τοῖς γέροντας ἐγ-
 γύθεν ὅτι παρθε τῆ βραδύπορον καὶ σκληρὰν ἔχοντας τῶν ὄ-
 ρατων, αἰετῶν τῶν ὄρατων, καὶ λαβόντων ἀετῶν ματα,
 τὰ μὲν γὰρ ἡθερῶν καὶ ἀποπύπυ, τὰ καὶ λεπτὰ παρθε-
 πελάζοντα τοῖς ὄρατων, ἀλύτως καὶ ὁμαλῶς ἐπαρμύθη πῖς
 πόροις, ὡς τε ἦτον παρθε τῶν ὄρατων, μάλλον ἀπὸ λαμβάνειν
 καὶ γὰρ αἱ τῶν αἰθῶν ὄρατων, πόρρωθεν δὲ ἀδυνάτερον παρθε τῶν ὄ-
 ρατων αἱ δὲ τὰ μὲν ἐγγύθεν ἀγὰν παρθε τῶν ὄρατων, ἔχουσαν κατὰ
 ὄρατων ἀκρίβειαν ὁδῶν ἀπὸν δὲ, ὅτι πολλὰ τῶν γὰρ ὄρατων
 καὶ ἰολερὰν σωμαποφῆρα τῆ ὄρατων, καὶ ἀφῆρα τῆ τῶν ὄ-
 ρατων ἐγγύθεν λαμβάνειν τῶν ὄρατων, τὰ μὲν ἰολερὰ
 καὶ γὰρ ἡθερῶν καὶ ἀποπύπυ, τὸ δὲ εἰλικρινές καὶ θερ-
 μὸν αὐτῶν ἀπὸ λεπτότητος ἀφῆρα τῶν ὄρατων τῶν ὄρατων
 σι. ἡμεῖς δὲ τῶν Γλατωνικῶν οὐ φουρόντες ἀετῶν, λέγ-
 ρου ὅτι πρὸς τῶν ὄρατων ἀετῶν ἀκρίβειαν ἀκρίβειαν
 νάται τῶν ὄρατων τὰ σώματα φῶτι, καὶ λαμβάνει σύμπηξιν,
 ὡς ἂν δὲ ἀμφοῖν σῶμα διόλου συμπατῆς, ἡμεῶν. κερῶν-
 νυται ὅτι ἑτερονέτερον συμμετείας λόγῳ τε καὶ ποσότητος. ἔ-
 γὰρ ἀκρίβειαν δὲ ἡμεῶν ἀπὸ ἡμεῶν ἀκρίβειαν, ἀλλ'
 ἀπὸ ἀμφοῖν ἔστι μέσον ἀρμῶν καὶ κρινῶν σωμαχρῆτων
 μία δυνάμιον ἀπὸ τελεσῶν, ὅπως οὖν τῶν παρθε τῶν ὄ-
 ρατων εἴτε ῥόμα καὶ παρθε τῶν ὄρατων τὸ ἀετῶν τῆς κρῆς φερόμενον,
 εἴτε πρὸς τῶν ὄρατων ἀετῶν, εἴτε ἀετῶν ἀδυνάτερον καὶ ἀδυνάτερον, ἔ-
 γίνεται κερῶν παρθε τῶν ὄρατων τῶν ὄρατων, ὡς ἂν μῆξιν, ἀλλὰ φῶ-
 ρα καὶ συγκρίσεις, αἱ μὴ μακρὰν τὰ γράμματα τῶν ὄρατων
 τῶν ἀπὸντες, ἀκρίβειαν τῶν ὄρατων λαμβάνει τῶν ὄρατων φῶ-
 τῶν, ὡς τε μὴ πολλὰ, μὴ δὲ ἀκρίβειαν, ἀλλ' ὁμοιοπατῆ καὶ
 συμμετῶν ἀπὸ τῶν ὄρατων παρθε τῶν ὄρατων. ὅ δὲ καὶ τῶν ὄρατων
 νυκλῖνον τῶν ζώων παρθε τῶν ὄρατων ἀπὸν ὅτι. ἡ γὰρ ὄρατων αἰ-
 τῶν, ἀπὸ τῶν ὄρατων ἀκρίβειαν ἀδυνάτερον οὖσα, κατακλύ-
 ζεται καὶ κερῶν τῶν ὄρατων μὴ δυνάμιον παρθε τῶν ὄρατων καὶ ἰσχυρῶν
 ἀδυνάτερον καὶ ὀλίγη ἀετῶν κερῶν νυκλῖνον παρθε τῶν ὄρατων δὲ ὁ ἀμφο-
 ρῶν καὶ λεπτῶν ὄρατων ἀετῶν ἀδυνάτερον ἀετῶν καὶ συμμετῶν
 δὲ ἰσχυρῶν, ὡς τε κρινῶν καὶ σωμαχρῆτων τῶν ὄρατων.

Διὰ τὴν τῶν ὄρατων μάλλον ἢ τῶν ὄρατων πλῆ-
 ται τὰ ἰμάτια. Γεῶν μα θ.

Θ Ἐὼν ὁ γραμματικὸς, ἐστὶν ἡμῶν ἡμῶν παρθε μετεία
 φλάρω, παρθε Θεμιστοκλῆα τοῦ Σπαικῶν διηπόρησε
 πὶ δὴ ποτε Χρῦσιππος ἐν πολλοῖς τῶν ὄρατων λόγων ἀ-
 τόπων ὅτι μνηστῆς, οἷον ὅτι τὸ τῶν ἀετῶν ἀλλήλη βρέχεται,
 γλυκύτερον γίνεσθαι καὶ τὸ, τῶν ὄρατων τοῖς πόρους ἦτον ὑπα-
 χυεῖν τοῖς βία ἀφῆρα τῶν ὄρατων ἢ τοῖς ἀτρεμα ἀφῆρα τῶν ὄρατων καὶ
 τὸ, ἡμεῶν ἀετῶν ἀδυνάτερον ἢ παρθε τῶν ὄρατων. ὡς ἂν
 τῶν ἀπὸν ἀπὸ ἀπὸν. ὅ ὅ Θεμιστοκλῆς εἰπὼν ὅτι τῶν ὄ-
 ρατων Χρῦσιππος ἄλλως ἐπὸ ἀετῶν λόγῳ παρθε τῶν ὄ-
 ρατων, ῥαδίως ἡμῶν καὶ ἀλόγως παρθε τῶν ὄρατων ἀλίσκομενον,
 καὶ πάλιν ἀπιστωῶν τῶν ὄρατων τὸ εἶκος, ὅτι παρθε τῶν ὄρατων,

A conis nondum in vnum coniunctis, utroq; teor-
 fim attingentes rem videndam, imbecillius appre-
 hendunt. longius autem ab oculis eas intuetes, lu-
 ce iam amplificata & confusa in vna, subtilius per-
 uident: tanquam duab. manibus id tenentes, quod
 vna non possunt. Lamprias autē * Hieronymum
 * non legit * ingenii praestantiam incidēs:
 quod iis quae à visibilibus accidunt * ad oculū
 visu percepta, primum quidē feruntur crassa &
 magna: itaq; senibus ob propinquitatē obturbant,
 quorum oculi duriores sunt & tardius penetran-
 tur. Cum autem in aerem efferuntur, interuallo
B iam facto, terrestres partes defringuntur atq; deci-
 dunt: tenues ad visum accedunt, & equaliter ac si-
 ne molestia meatibus applicantur, vt minus turba-
 ti, facilius apprehendant. Nam florū etiam odores
 longius accidentes, suauiores sunt: si nimis prope
 florem admoueas, non ita pura sincerave est fra-
 grantia: cuius rei causa est, quod terrestria ac tur-
 bida multa vna cum odore exhalant, eumq; hau-
 stum in propinquo vitiant. si vero remoueas florē
 aliquantum, terrestria decidunt: quod sincerum
 est & calidum, id ob suam tenuitatē ad sensus in-
 strumentum perfertur. Nos autē Platonicum secu-
C ti principium dicemus spiritum lucis similem ex
 oculis excidere, & cum luce quae circa corpus est
 commisceri, ac cum ea conciescere, ita vt ex am-
 bobus vnum fiat corpus consentiens. Porro mix-
 tio ea fit vnius cum altero, ratione proportionis
 cuiusdam ac certae quantitatis. nō enim debet al-
 terum ab altero superatum aboleri, sed ex ambo-
 bus in medium quoddam harmonia & cōmunio-
 ne redactis vnavis confici. Quae cum sint, proue-
 sta aetate hominibus, siue fluxus appellari debet
 siue spiritus lucidus, id quod per pupillam fertur,
 siue lux, cum sit imbecillius iam & languidius, nō
 temperatur neq; commiscetur cum re videnda,
 sed perit atq; confunditur: nisi litteras ii longius
 ab oculis abducentes, nimium lucis splendorem
D langufaciant, vt non nimia & sincera, sed mode-
 rata ac proportione consentiens oculo occurrat.
 Atq; ea causa est etiam, quod animalia quaedam
 noctu vident. Visus enim eorum diurna luce,
 cum sit imbecillis, obuiuitur, cum non possit cum
 magna & valida luce facultas exilis & languida
 commisceri: cum obscura autem luce & tenui,
 qualis est stellarum, fulgorem sufficentem misce-
 ri & proportione ei respondentem emittunt: vt
 hac temperatione visio possit fieri.

E Cur aqua potabili magis eluantur
 vestes, quam marina.
 Quaestio nona.

Theo grammaticus, cum in conuiuio essemus
 apud Metrium Florum, è Themistocle Stoi-
 co quaesivit: Quidnam causae esset, quod Chry-
 sippus tam copiosa facta eorum quae absurda
 ratione aduersa videntur mentione, (vt quod
 salsamentum si rigeret aqua marina, sic dulcius,
 quod lana pexa minus facile vi diuellitur, quam
 sensim dissoluitur: quod qui ieiunarunt, lentius e-
F dunt quam qui ante aliquid comederunt) nullam
 vllius horū causam reddidisset, Respondit Themis-
 tocles, Chrysippum obiter haec & vt exempla pro-
 tulisse: vt corrigeret nos, qui facile & absq; ratio-
 ne probabilibus saltem capi, ac contra quidquid
 speciem veri apertam nō habet, auersari solemus.

Tibi vero, addebat, mi homo, quæ causa est de his rebus dispendendi? Nam si tantus nobis causarum inquisitor & confiderator ades, non est quod tam longe à tibi propriis diuertat regionibus. verum hoc expedi, cur Homerus Nausicaâ fecerit in fluuio, non in mari lauante, quod tamen erat in propinquo. cum quidem appareat marinam aquam calidiorem esse & pellucidiorē, ac maiore vi tergendæ præditam. Ibi Theo, Atqui hanc, inquit, abs te propositam quæstionem iam pridē Aristoteles explicauit. Etenim mari permixtæ sunt partes asperæ atque terrestres, vnde ei falsugo. Atque ideo mare & facilius fert natantes, & onera sustinet: cum dulcis aqua ob leuitatem & imbecillitatem iis cedat. Ideo aqua dulcis, vt quæ sincera sit, & impermixta, facile in vestes sua tenuitate penetrat, rursusque perfluens magis quam marina maculas eluit. Aut est, cur non videatur tibi Aristoteles hoc probabiliter dixisse? Probabiliter, sane, inquam ego, at non vere. Video enim cinerem quoque, & lapides, aut iis deficientibus puluerem aquæ iniici, vt crassior fiat. nimirum quod terrestria ob asperitatem magis valeant ad eluendas sordes: cum aqua per sese id ob tenuitatem minus efficere possit. Ergo maris crassities non * * * propter acrimoniam. ea enim meatibus referendis sordes secum aufert. Omne autem pingue, difficulter eluitur, & nauum facit. Pingue autem est mare: idque in causa esse puto, quod aqua eius non bene eluit. Pinguem vero esse aquam marinam, ipse Aristoteles docuit. nam ipso teste & salibus inest pingue quippiam: & lucernæ melius ardent sale iniecto: & iniecta in flammam aqua marina vna exardescit: neque vlla est alia aqua quæ perinde incendatur. vtque mea fert sententia, idcirco etiam est calidissima. Sed & calia suppeditat ratio. Finis lotionis est exsiccatio, & maxime purum videtur, quod est maxime exsiccatum. oportet autem humorem qui eluat, vna cum sordibus abire, sicut veratrum cum vitiosis humoribus quos expurgat. At dulcem aquam, eo quia leuis est, Sol facile extrahit. falsa in meatibus inhærescens, ob asperitatem difficiliter resiccari rem patitur. Nihil dicis, inquit Theo. nam eodem in libro Aristoteles affirmat, qui in mari lauerint, eos celerius siccati si in Sole steterint, quam qui in dulci aqua. Dicit vero, inquam ego. sed existimabam te Homero potius crediturum, qui contrariam sententiam pronunciat. Nam apud hunc Vlysses à naufragio Nausicaæ occurrens,

Terribilis visu, falsæ fædatus aquæ vitæ ancillis eius hæc dicit.

Vos hinc auferte ancilla, mihi dum salis acrem

Abluero de corpore aquam. --

cumque in fluuium descendisset,

A capite extersit spumam maris. --

Et vero ingeniosissime poeta sensit quid hac in re eueniat. Qui enim è mari emergunt, ii si in Sole stent, tenuissimum & leuissimum humoris quod est, à calore dissipatur: quod autem falsum est & asperum, id relictum inhæret corporibus, falsugo quædam concreta: donec potabili ac dulci eluatur aqua.

A Σὺ δὲ (ἔφη) βέλτε, τί πρᾶγμα πρὸς τούτων διαφορεῖν; εἰ γὰρ ἡμῖν αἴτιον ζητητικὸς καὶ θεωρητικὸς γένεσας, μὴ μακρῶν οὕτως ἀποσκλιῶν τῶν ἰδίων. ἀλλ' εἰπέ δι' ἡμῶν αἰτίαν Ὀμήρου ἐν ποταμῶν πλωύουσαι, ὅσα ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ περὶ ἕλης οὐσίη, τῶν ναυσικαῶν πεποίηκε, καὶ τοὶ θερμότερα γὰρ καὶ διαφασέειν εἰκὸς ἢ ῥυπτικώτερά ἐστι. καὶ ὁ Θεῶν, Ἀλλὰ τὸ γὰρ (εἶπε) τὰ γεώδεις Ἀριστοτέλης πάλαι διαλέλυκεν, ὁ πρὸ βέλτε ἡμῖν. καὶ γὰρ τῇ θαλάττῃ τὸ τραχὺ καὶ γεώδες ἐνδιδέσονται, καὶ τὸ ποιεῖ τὴν ἀλυκότητα μεμιγμένον. ἢ καὶ μάλλον ἢ θαλάττῃ τοὺς τενηχομήρους ἐξαναφέρει, καὶ γὰρ τὰ βάρη, τῶν γλυκέος ἐνδιδότος διαφύματα καὶ ἀδένεια. ἐστὶ γὰρ ἀμικτον καὶ καθαρόν· ὅθεν ἐνδύεται διαφύματα λεπτότητα, καὶ διεξιὸν πρὸς θαλάττῃ μάλλον ἐκτῆκεται κηλίδας. ἢ οὐ δοκεῖ σοὶ ποδοπιθανῶς λέγειν Ἀριστοτέλης; Πιθανῶς, (ἔφην ἐγὼ) οὐ μὲν ἀληθῶς. ὅρα γὰρ ὅτι καὶ τέφρα καὶ λίθοις, καὶ μὴ παρῆ δὲ ταῦτα, κνηροτάτων πολλὰς παχυνοῖσι τὸ ὕδωρ, ὡς μάλλον τῶν γενρῶν τῇ τραχύτητι καταπλωῖν διωαμῶν τὸν ῥύπον· αὐτὸ δὲ τῶν ὕδατος διαφύματα καὶ ἀδένεια οὐχ ὁμοίως ποδοδραγῶν. τὸ μὲν οὖν παχυμερές τῆς θαλάττης οὐ καλῶς εἶπε ποδο ποτε ποιεῖν, ἀπὸ τῶν πρὸς τῶν καθαρίων ἔχον τῶν δειμύτητα. καὶ γὰρ αὐτῇ τοῖς πόροις ἀνασομοδοῦσα καὶ αἰοίρουσα κατασύρει τὸν ῥύπον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ λιπαρὸν δυσὲκ πλυτὸν ἐστὶ, καὶ κηλίδας ποιεῖ; λιπαρὰ δὲ ἢ θαλάττα, ποδοδὲ αἴτιον εἶναι μάλις τῶν μὴ καλῶς πλωῖν. ὅτι δὲ ἐστὶ λιπαρὰ, καὶ αὐτὸς εἶρηκεν Ἀριστοτέλης. οἴτε γὰρ ἄλλος λίπος ἔχοισι καὶ τοῖς λύχνους βέλτιον παρέχοισι χομῶντες; αὐτῇ τε ἢ θαλάττῃ πρὸς φρανομένηταις φλαξίσι σωκελάμπει, καὶ κηλίδας τῶν ὕδατων ὅθι θαλάττῃ ὡς δὲ ἐγὼ φημι, διαφύματα καὶ θερμώτατον ἐστὶν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ἄλλον ἔσπον, ἐπεὶ τῆς πλύσεως τέλος ἢ ἐξέσπασίς ἐστι, καὶ μάλις φαίνεται καθαρόν τὸ μάλις ἐσπῶν γινόμενον. δεῖ δὲ τὸ πλωῖν ὑγρὸν ἐπὶ ῥύπον ἄχρως σωκελεθῆναι, ὡς ἂν τὰ νοσήματα τὸν ἐλλέβορον. τὸ μὲν οὖν γλυκὺ ῥαδίως ὁ ἥλιος ἐξάγει διαφύματα καὶ ἀμικτον ἐνισχυόμενον τοῖς πόροις διαφύματα δυσξέσπαστον ἐστὶ. καὶ ὁ Θεῶν ἔσπολαβῶν, οὐδὲν (ἔφη) λέγεις. Ἀριστοτέλης γὰρ ἐν τῶν αὐτῶν βιβλίῳ φησὶ, τοῖς ἐν θαλάττῃ λουσαμένοις, πάχιν ἀποξηραίνεσθαι τῶν γλυκέων χησομαμῶν, ἀπὸ τῆς ἡλίου τῶσι. λέγει γὰρ (εἶπον) ἀλλ' ἄμην σε μάλλον Ὀμήρου τὰναντία λέγουσι περὶ τούτων. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς μὲν τὸν ναυάγιον ἐντυγχάνει τῇ ναυσικαῶν σμερδαλέως ὀφθῆναι κακαχομῶντος ἀλμῆ καὶ πρὸς τῆς θεραπαμίδας φησὶ, Ἀμφίπολοι γῆθ' οὕτω ἀπόσπασθαι, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἀλμῶν ὁμοίῳ ἀπολούσομαι. κατὰ τὰς δὲ εἰς τὸν πεταμόν, Ἐκ κεφαλῆς ἐσμηχεν ἀλῶς χυρόν ἔσποφως τῶν ποιητῶν τὸ γινόμενον σωκελεθῆναι. ἔσται γὰρ ἐκ τῆς θαλάττης ἀναδιώτες ἐν τῶν ἡλίου τῶσι, τὸ λεπτότατον καὶ κρυφώτατον τῆς ὑγρασίας ἢ θερμότης διεφόρησε. τὸ δὲ ἀλμυρὸν αὐτὸ καὶ τραχὺ καταλειφθέν ἐφίσταται, καὶ παραμῶνι τοῖς σώμασιν ἀλῶδης ἐπίπαρος, μέγιστον αὐτὸ ποτήριον καὶ γλυκεῖ κατὰ κηλίδας.

Διὰ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς Ἀθήνησιν ἐστὶν ποτε τὸν χρόνον ἔκεινον ὕστατον.

Περὶ βλημῶν. ι.

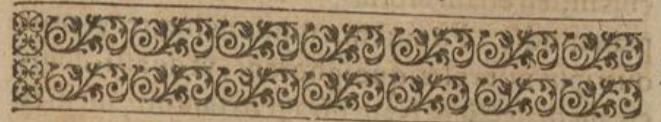
A Quare Athenis chorus Acontidis, (sive Aiacae) tribus nunquam ultimo loco ponatur.

Questio decima.

ΕΝ δὲ τῆς Σεραπίωνος ἑπικυκλίους, ὅτε τῆ Λεοντίδι φυλῆ τὸν χρόνον Διφίλοστος ἐπέκεινεν, ἐστὼ μὲν ἡμῖν, ἅτε δὴ καὶ Φιλέτας οὗσι δημοποιήταις, οἰκείοι λόγοι τῆς ἐκείνου φιλομαχίας παρησαν. ἔσχε γὰρ ὁ ἀγὼν ἐπιτονησάτω ἀμιλλαν, ἀγωνοθετοῦντος ἐπιδόξως καὶ μεγαλοπρεπῶς Φιλολογίας τῆ βασιλείας, ταῖς φυλαῖς ὁμοῦ πάσης χρησίουτος. ἐτύγχανε δὲ σπουδαῖος ἡμῖν, καὶ τῶν παλαιῶν τὰ μὲν λέγων, τὰ δὲ ἀκούων, Διφίλοστος φιλομαχίας οὐκ ἦτον ἢ φιλομαχίας. περὶ βλημῶν δὲ πρὸς Μάρκου τῆ γραμματικῶν. Νεανθῆ τὸν Κυζικηνὸν ἔφη λέγειν ἐν τοῖς κτῆ πολεμικαῖς, ὅτι τῆ Αἰαντίδι φυλῆ γέρας ὑπῆρχε τὸ μὴ κείνα τὸν αὐτῆς χρόνον ἔσχετον. ὁ μὲν (ἔφη) πρὸς ἀποδοξίαν ἰσορίας ἀναφέρει εἰς τὸ πρῶτον νοθεύει, περὶ αἰτίας αἰτίας ἐκείνων πάντων ἡζήτησις. εἰπόντος δὲ τῆ ἐταίρου Μίλωνος, Ἀνδρῶν ψευδὸς ἢ τὸ λεγόμενον. Οὐδὲν (ἔφη) δεινὸν ὁ Φιλόλογοστος, εἰ τὸ αὐτὸ πεισόμεθα Δημοκρίτου ὅτι σφῶν Διφίλοστος καὶ γὰρ ἐκείνος (ὡς εἶπε) βῶλον σίκυον, ὡς ἐφάνη μελιτώδης ὁ χυμὸς, ἠρώτησε τί τὸ Διφίλοστος ὅπως παρῆται τῆς δὲ κηπὸν ἵνα φραζούσης, ἐκέλευσεν Ἐξαναστῆσαι ἡγεῖσθαι καὶ δεικνύουσι τὸν τόπον. ταυμάζοντος δὲ τοῦ γυναικῶς, καὶ πυθανομένου τί βούλεται, Τί τὸ αἰτίαν (ἔφη) δεῖ με τῆς γλυκύτητος εὐρεῖν εὐρήσω δὲ τῶν χωρῶν ἡρόμυρος θεατῆς. Κατάκεισε δὲ (τὸ γυναικῶν εἶπε μειδιών) ἐγὼ γὰρ ἀγνοήσασα τὸν σίκυον εἰς ἀγέρον ἐτέμνω μεμελιτωμένον. ὁ δὲ ὡς παρ' ἀφροσύνης, Ἀπέκλασας, (εἶπε) καὶ ὅθεν ἦτον ἐπιτήσομαι τὰ λόγῳ, καὶ ζητήσω τί τὸ αἰτίαν, ὡς δὲ οἰκείου καὶ συγγενεῖς οὗσης τῶν σικύων τῆς γλυκύτητος. οὐκ οὐ μὴ δὲ ἡμεῖς τῶν Νεανθῶν ἐκείνοις ἐξέρεσαν ἀποδοξίαν ποιησόμεθα περὶ φασιν. ἐγγυμνάσασθαι γὰρ εἰ μὴ δὲν ἄλλο χρῆσιμον ὁ λόγος παρέξει. πρῶτος οὖν ὁ μάλιστ' ἐρήσασα πρὸς τὸ τῶν φυλῶν ἐγκωμιάζειν, εἶπε καλὸν πρὸς δόξαν αὐτῆ ὑπῆρχεν ἀναλεγόμενοι. καὶ γὰρ ὁ Μαραθῶν εἰς μέσον εἶλκετο, δῆμος ὡν ἐκείνης τῆς φυλῆς, καὶ τὸς περὶ Ἀρμόδιον Αἰαντίδας ἀπέφαινον Ἀφιδναῖοις γὰρ δὴ τὸν δῆμον γεγεῖοτας. Γλαυκίας δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ τὸ δεξιὸν κέρας Αἰαντίδας τῆς ἐκ Μαραθῶν περὶ ταξέως ἀποδοξίαν ταῖς Αἰσχίλου εἰς τῶν μεθόρια ἐλεγκίας ἐπιστότο, ἠγωνισμένου τῶν μέγιστον ἐκείνου ἐπιφανῶς. ἐπὶ δὲ καὶ Καλλιμάχου ἀπεδείκνυε τὸν πολέμῳρον ἐξ ἐκείνης οἷα τῆς φυλῆς, ὅς αὐτὸν τε παρέσχεν ἄριστον ἀνδρα, καὶ τῆς μάχης μετὰ γὰρ Μιλτιάδην ἀπώτατος κατέστη, σύμψηφος ἐκείνου ἡρόμυρος ἐγὼ δὲ τῶν Γλαυκίας περὶ τῆς, ὅτι καὶ τῆς φησισμα καὶ ὁ τοῖς Ἀθηνῶν ἐξήγαγε, τῆς Αἰαντίδος φυλῆς περὶ ἀποδοξίαν γραφεῖν, καὶ ὅτι πρὸς τὴν ἐκ Πλαταιῶν μέγιστον βίδοκμήσειεν ἢ φυλῆ μάλιστα. δὲ καὶ ταῖς σφαιρίσιν ὠμφοῖς τῶν ἐπικυκλίων καὶ πυθόχρησον ἀπῆρξεν Αἰαντίδα θυσίαν εἰς Κιθαιρώνια, τῆς πόλεως τὸ ἱερεῖον καὶ τὰ ἄλλα παρεχούσης ἀδούσι. ἀλλ' ὅρας (ἔφη) ὅτι πολλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις φυλαῖς ὑπῆρχε, καὶ περὶ τῶν γὰρ τῶν ἐμῶν

Cum celebrarem Serapionis victoriam, qui choro Leontidis tribus vicerat, quem ipse instruxisset, exceptis conuiuio nobis, ut qui in ciuitatem tribumque illam essemus adsciti, accommodata praesenti ambitioni disputatio incidit. Fuerat enim certatum acerrima contentione, splendide ac magnifice praemia disponere Philopappo, Imperatore autem omnibus tribubus ex aequo sumtus praebente. Is Philopappus tum forte vna in conuiuio adfuit, de rebus antiquis quaedam narrans, quaedam inaudiens, non minus humanitatis causa, quam ob discendi studium. Proposuit autem tunc Marcus grammaticus tale quidpiam de quo dispiceretur. Neanthē Cyzicenum in iis quae perscripisset de fabulosis urbium asserere, hunc Acontidi tribui honorem eximium habitum fuisse, ut nunquam choro ipsius vltimus locus assignaretur. * igitur dicebat * historiae * Quod si id genuinum non est, proposita sit in medium omnibus causae indagatio. **H**ec cum Milo socius dixisset, Quid si mendacium isthuc est? Philopappus: Nihil (inquit) mali est si ob studium cognoscendi nobis idem eueniat, quod sapienti illi Democrito. is enim cum forte ficum ederet, saporque mel referre videretur, quae fuit e famula, vnde emisset. cumque ea horum quendam nominasset, eo iussit se (nam de mensa illico surrexerat) adduci, sibi que locum monstrari. mirante muliercula, & quid sibi vellet interrogante: Oportet, inquit, me causam dulcedinis inuenire, quod fiet loco a me conspecto. tum subridens illa, Adside, ait, mensae. ipsa enim, imprudens in vase quod melle imbutum fuerat, ficus posueram. tum philosophus indignabundus, Enecasti me, inquit. & tamen meditabor, causamque inquiram, quod dulcedo ficui a natura est attributa. Nos quoque itidem Neanthis leuitatem in rebus nonnullis non vsurpabimus pro subterfugendi disputationem occasione. nam, ut nihil vtile aliud, saltem exercitationis copiam ista praebit. Ex eo vniuersi ad laudandam illam tribum sese dederunt, conquisitis quaeunque ad gloriam ei parandam viderentur conducere. Venit enim in medium Marathon, pagus seu curia illius tribus: & Harmodius Acontidibus adscriptus fuit, qui curia scilicet Aphidnae fuisse. Glaucias autem orator in acie quoque apud Marathonem cornu dextrum huic tribui fuisse datum ex elegiis Aeschyli (quas ille, qui magna cum gloria illud praecium obiuisset, postea solo verso conscripsit) demonstrabat. quin & Callimachum polemarchum arguebat ex ea fuisse tribu: qui & praeclarissime sese gessit, & post Miltiadem, cui suffragatus erat, maxime autor illius fuit pugnae. His a Glaucia dictis ego id adieci, Decretum etiam, cuius vi Athenienses in praecium eduxit Miltiades, factum fuisse praerogatiuam tenente Acontidi tribu: & Plataica pugna maxime nobilem fuisse eiusdem tribus virtutem. itaque etiam eandem tribum sacrificium Sphragitidibus nymphis oraculo Delphico praecceptum pro victoria gratias agendi causa, in Citharonem adduxisse, hostiam & reliqua praebente ciuitate. Sed vides, aiebam, etiam reliquis tribubus multa esse eximia, mea praecipue:

nam Leontidem me dicere intelligitis, quæ gloria nulli concedit. Proinde considerate, an nō hoc sit probabilius, id ad demulcendam delinendamq; Aiæcis, à qua Aeantidi tribui nomen est, iracundiam, esse institutum. Non enim facile patitur Telamonis F. se posteriore loco haberi, sed ob iram & contendendi studium paratus est quiduis in quofuis conari. Is ergo ne difficilis & implacabilis esset, visum fuit quod ei posthabito molestissimum erat futurum præcauere, & ita rem temperare, vt tribus ipsius nunquam vltimo loco poneretur.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, id est Conuivialium disputationum, Liber secundus.

Quanam sint quæstiones, quæ sales conuiuio de sententia Xenophontis magis minusve conuenientes. *Questio prima.*

Orum quæ ad cænas & conuiuia apparantur, Soffi Senecio, quædam necessariū habent ordinē, vt vinum, cibi, opsonia, ac stragula nimirum vestes & mēsa: alia voluptatis gratia sūt introducta, vsu nullo, vt auditi

ones, spectacula, scurræ: quib. vt presentibus delectantur cōuiuæ, ita absentib. citra molestiā carēt, neq; conuiuū eo nomine tanquam minus perfectū culpant. Ita etiam sermonū alii à moderatis hominibus ad vsu conuiuiorū adhibētur: alios admittunt considerationē probabilē habētes & loco magis quā fistula aut barbitū cōuenientes: quorū exēpla admixta etiam præcedēs liber habet. prioris generis, An philosophandū sit inter pocula, An loca adsignare conuiuus rex, aut accūbere suo vnumquenq; arbitrato finire debeat * talia posterioris, Cur amatores ad poeticam sint procliuēs, De tribu Aeantide. Horū ego illa voco ad conuiuium pertinentia, hæc cōmuni nomine conuiuialia. sunt autē conscripta promiscue, non distincte, sed vt memoria suggererat. Neq; debet mirum videri lectoribus, si hæc tibi inscribentes, quædam prædictorū ex tuis colloquiis conduximus. nam si disciplina recordationē non faciat, tamen hæc sepe in idē concurrunt. Cum autē in singulos libros quæstiones sint decē à nobis collocatæ, hoc in libro ea prima est, quam nobis Xenophon Socraticus quodammodo suggestit. Ait enim Gobyam à Cyro cæna exceptum cum alios Persarum mores fuisse admiratum, tum quod talia inuicem interrogabant, qualia interrogari quam non interrogari erat iucundius: & talibus impetebant se mutuo false dictis, quibus impeti quam non impeti erat suauius. Nam si nōnulli laudando offendunt: cur non summam admirationem mereatur illorum faceta calliditas, quorum etiā sales voluptati essent iis in quos depromebantur. Excipiens ergo Patris nos, * Quam vellem, aiebat audire istæ interrogationes cuius generis ac modi essēt. Non n. exigua mihi pars dexteritatis in cōsuecēdo est accurata sciētia & obseruatio interrogandi ac iocandi.

γάρ τι μικρόν (έφησε) τῆς οὐμιλητικῆς μόριον, ἢ πῶς τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν παιδιῶν τῶν ἐρμενεύσων ὀπισθημῶν καὶ τήρησις.

A ἴτε δὴ τὴν Λεοντίδα μηδεμίᾳ δόξῃ ὑφιεμύλω. σκοπεῖτε ὅτι δὴ μὴ πιθανώτερον λέγεται τὸ πρῶτον τῶν ἐπιπέμων τῶν φυλῆς καὶ τῶν αἰτίων ἐπὶ τὸ γινώσκον. ἔγδ' ἀκροῦτος ἐνεργεῖν ἦται ὁ Τελαμώνιος, ἀλλ' οἷος ἀφειδὲν πρῶτον ὑπὲρ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἵνα οὐ μὴ χαλεπὸς ἦ μηδὲ ἀπρῶτον ἡμεῖς, ἐδῶξεν ἡμῶν ἀφελὲν τὸ δυσχερῆσαι εἰς τὴν ἐσχάτην χώραν, μηδέποτε τὴν φυλῆν αὐτὴν ἀποβαλόντας.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τίτ' ἔστιν ἃ Ξενοφῶν πρῶτον ἡδίων ἐρωτᾶσθαι φησὶ καὶ σκοπεῖσθαι, ἢ μή. *Πρόβλημα α.*

ΩΝ εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ συμπόσια πρῶτον ἀναγκαῖον, ὡς Σίσιππος Σενεκίων, ἀναγκαῖον ἀναγκαῖον ἔχει τὰς ἀποφάσεις, ὡς καὶ οἷος καὶ ἀποφάσεις, καὶ ἐρωτᾶσθαι δηλαδὴ καὶ τρέπεσθαι τὰ δὲ ἐπιπέμων γένηται ἡδίων ἢ ἐνεκεν, χρεῖας μὴ συνηγορήσας, ὡς καὶ ἀπεράματα καὶ γάματα, καὶ γλωσσολογίας ἐκ Καλλίας Φίλιππος, οἷος παρῆσι μὲν ἡδίων, μὴ παρόντα ὅτι πάντοτε ποιοῦσιν ἐπὶ ἀποφάσεων τὴν συνομιλίαν ὡς εὐδαιμονίαν ἔχουσαν. ἔτω δὴ καὶ τῶν λόγων τοῖς μὲν ὅτι χρεῖα τῆ πρῶτη συμπόσια ἀειλαμβάνουσιν οἱ μέτεροι, τοὺς δὲ ἄλλοις δέχονται θεωρεῖαι πιθανῶν, καὶ τὰ κερῶν

D μάλλον αὐτῶν καὶ βαρβάρων ἀπέπουσιν ἔχοντες. ὡν καὶ τὸ πρῶτον ἡμῶν βιβλίον εἶχε μεμιγμένα δείγματα, τῶ μὲν πρῶτον ἡμῶν τὸ πρῶτον τῶ φιλοσοφῶν πρῶτον, καὶ πρῶτον τῶ δὲ ἀνεμειν αὐτῶν, ἢ τοῖς δεῖπνοις ἐφίεναι τὰς κλίσεις, τὰ τοιαῦτα τῶ δὲ πρῶτον πρῶτον τῶ πρῶτον τῶ ποιητικῶν ἐπὶ, καὶ πρῶτον τῶ Αἰακίδος φυλῆς, καλῶς δὲ καὶ αὐτὸς τὰ συμποσιακὰ τὰ δὲ ἐκάτερα, καὶ οὐδὲν συμποσιακὰ. ἀποφάσεις δὲ ἀναγκαῖον πρῶτον, καὶ οὐδὲν ἀναγκαῖον, ἀλλ' ὡς ἕκαστος εἰς μνήμην ἤλθεν. οὐδεὶς δὲ θαυμάζειν τῶ ἀναγκαῖον τῶ, εἰ σὺ πρῶτον φωνοῦντες ἵνα τῶ πρῶτον τῶ, ἢ ἕως σὺ

E συνηγορήσας. καὶ γὰρ αἱ ἀμαρτήσεις ἀναμνήσεις μὴ ποιῶσι, πολλάκις εἰς τὰ τὰ μαθητῶν τῶ ἀναμνήσεις σκεῖσθαι κατῆσθαι. Δέκα δὲ προβλημάτων εἰς ἕκαστον νεμεμητῶν βιβλίον, ἐν πύτῃ πρῶτον ἔστιν, ὃν τρέπον ἵνα Ξενοφῶν ὁ Σακευλικὸς ἡμῶν πρῶτον βιβλίον. τὸν γὰρ Γωβρύαν φησὶ συνηγορῶντα τῶ Κύρω, τὰ τε ἄλλα θαυμάζειν τῶ Περσῶν, καὶ ὅτι τοιαῦτα μὲν ἀλλήλοισ ἐπὶ πρῶτον οἷα ἡδίων ἢ ἐρωτῆσθαι, ἢ μή, καὶ ὡς ἐσκωπῶν οἷα σκωφῶν ἡδίων ἢ μή, εἰ γὰρ ἐπαμειβόμενοι ἕτεροι πολλάκις, καὶ πρῶτον, πρῶτον ἕκαστον ἢ ἀγαθὰ τῶ δὲ τρέπεσθαι ἐκείνων καὶ τῶ σῶσιν, ὡν καὶ τὰ σκώματα

F τὰ τοῖς σκωπολόγοις ἡδίων καὶ γὰρ παρῆσι, δεχόμενος οὐ μὲν Σάπας, ἡδὲως αἰετῶν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ἐρωτήματα ποίου ἡμῶν εἶναι, καὶ τίς αὐτῶν τύπος. Οὐ